

זוהר לעם

משפטים

אותיות תכ"ב – תקפ"א

קבלה לעם
www.kab.co.il

תוכן עניינים

3	משפטים
3	משגיח מן החלונות
3	לא תהיה אחרי רבים לרעות
4	מדבר שקר תרחק
5	סדר דינים בהלכות נזיקין
6	רשומים בסימנים של הקב"ה ושכינתו
7	רוח שעולה ויורד בכל לילה
8	שני משיחים
10	על המעשר
10	ואנשי קודש תהיון לי
12	דינו לבקר משפט
12	חדרי המשכן
16	ובכל אשר אמרתי אליכם תשמרו
17	כל איש ישראל שנימול צריך להיראות
17	הקב"ה נקרא אדניי
18	נשיקין
18	הנה אנוכי שולח מלאך
19	לא תבשל גדי בחלב אימו
20	ואל משה אמר עלה אל ה'
20	ואל אצילי בני ישראל

משפטים

משגיח מן החלונות

תכב אמר רבי שמעון למשה, עכ"ז שאתה אינך יכול להסתכל בבני העוה"ב בעיניים ולא במלאכים, כש"כ בהקב"ה ושכינתו, אבל בעין השכל של ליבך אתה רואה הכול, בבני עוה"ב ובמלאכים ובהקב"ה ושכינתו המסבבים אותך. ומשום זה שלמה, שכתוב בו, ויחכם מכל האדם, אמר, וליבי ראה הרבה חכמה. בעיני השכל.

תכג אבל בנבואה, אין רשות לנביא להסתכל בו בעין השכל, אלא בעיניים, שהוא מראה וחיזיון של העיניים. כמ"ש, במראָה אליו אתוודע. ועוד, בחזיון לילה. מראה היא ביום, חיזיון הוא בלילה. והכול בעיניים ולא בעיני השכל של הלב. ובי העיניים הן ב' מתווכות של הלב, שמתווכות בין היצה"ר שבלב לבין האדם, ומשמישים שלו. והוא מלך ביניהם. ומשום זה חכם, הרואה בעיני הלב, הוא טוב מנביא, שרואה בעיניים. וכן ב' אוזניים הם ב' משמשי הלב.

תכז וזה שאמר שלמה, משגיח מן החלונות, חלונות של העיניים, האוזניים, נקבי האף והפה. בז' נקבים אלו עולה הנשמה בז' מיני בשמים. וכן התפילה עולה בז' מיני בשמים אלו, שהם, נְרָד, כורכום, קנה וקינמון עם כל עצי לבונה מור ואוהלות עם כל ראשי בשמים. בזמן של התפילה עולה כך, מקוטרת מור ולבונה. הקב"ה שואל עליה, מי זאת עולה מן המדבר מקוטרת מור ולבונה. מי זאת, מצד מ"י, בינה, כלולה מז' מיני בשמים, חגי'ת נהי"מ שלה, המאירים בריח, הארת החכמה.

תכז משום זה, הלב רואה, הלב שומע, הלב מבין, הלב יודע. ובלב כל חכם לב נתתי חכמה. הרי חכמה ותבונה ודעת בלב, שבהם נעשו שמיים וארץ ותהומות, ובהם נעשה המשכן.

תכח ק"ש זו כלולה מחמישים שערים שבבינה, שהם כ"ה אותיות שבק"ש של שחרית וכ"ה אותיות בק"ש של ערבית. כלולים מז' ברכות. בשחר, שתיים לפניך ואחת לאחריה. ובערב, שתיים לפניך ושתיים לאחריה. והם ז"ס: הגדולה, והגבורה, והת"ת, והנצח, וההוד, כי כל בשמיים וארץ, יסוד, עד לך ה' הממלכה, מלכות. שהיא כלולה מג' בשמים: מקוטרת מור, כתר. לבונה, חכמה. מְכַל אבקת רוכל, בינה.

תכה משה, מי שהכול כך בליבו, רואה יותר מנביא, כש"כ המחשבה שלך שאין לה סוף, ובה תסתכל בה הוא שאין בו סוף, מה שלא היה לך רשות מתחילה להסתכל בעיניים. כמ"ש, וראית את אחורי ופניי לא יראו.

תכו אוילי הלב הם מתים, וסומים, באלו

לא תהיה אחרי רבים לרעות

תלא אם דן דין שקר, שולט עליו מלאך המוות ושוחט אותו, ואח"כ שורף אותו בגיהנום. ואם דן דין אמת, הקב"ה מביאו לגן עדן, ומטעימו מעה"ח, שכתוב עליו, ולקח גם מעץ החיים ואכל וחי לעולם. לעולם שנברא בתורה, שכתוב בה, עץ חיים היא למחזיקים בה. עץ חיים, ת"ת. חיים שלו, חו"ב, חיי המלך.

תכט לא תהיה אחרי רבים לרעות, ולא תענה על ריב, לנטות אחרי רבים להטות. אחרי רבים להטות, אין רבים פחות מג'. ואם אין ב"ד של ג', אין להטות אחרי דינו. ב"ד, השכינה. בג', הם ג' חיות של המרכבה שלה, חגי'ת. השכינה נקראת דין תורה, דין של אמת. שעמוד האמצעי, ז"א, נקרא אמת, והשכינה הדין שלו. וכל דיין שאינו דן דין אמת לאמיתו, זהו כאילו השליט את ס"מ בעולם. כמ"ש, ותשלך אמת ארצה, ז"א, ומפיל השכינה עימו. ומקים את הגיהנום, בת זוגו של ס"מ, עם ס"מ. במקום של דין אמת הוא מקים שפת שקר. דין אמת עמוד האמצעי, שפת שקר גיהנום וס"מ.

תלב לעולם דין המלכות הוא דין. הדין בלב, שלומדים, הלב רואה. ומשום זה, אין לו לדין אלא מה שעניו רואות. ואין דיין אלא הקב"ה. מה שעניו רואות, כי ה' עניו משוטטות, עניו על דרכי איש.

תל משום זה, כשהדין דן דין, הגיהנום פתוח לפניו משמאלו, בת זוגו של ס"מ. וחרב על צווארו, שהוא מלאך המוות. ס"מ מאחור הצוואר. והגן עדן פתוח לימינו, ועה"ח פתוח לפניו על ראשו.

תלג משגיח מן החלונות. בז' נקבי האדם: בשתי עיניים, בשתי אוזניים, בשני נקבי האף, בפה. הרי ז"ס של אמא עילאה. וכך מסתכל במעשיו בשבע, מצד השכינה התחתונה: בשתי ידיים

ובעצמות וגידים תסוככני. במקום שאין השכינה, לא נקרא גוף ההוא של אדם התחתון, אלא נקרא לבוש של האדם, ז"א, תורה הנקראת אדם. כמ"ש, זאת התורה, אדם כי ימות באוהל. כתפארת אדם לשבת בית. ובמקום ששם מצווה, השכינה, נקרא גופו של אדם התחתון, גופו של אדם. כמו גופי הלכות ופסקי דינים, שהם שמות השכינה.

תלה שופט, דיין, שוטר ושליט. הקב"ה שופט. עמוד האמצעי, ז"א, שמצד הבינה, המוחין דג"ר הנמשכים מבינה, שהוא הויה, נקרא שופט. דיין נקרא מצד המלכות. שוטר הוא שליט, כמ"ש, ויוסף הוא השליט. כל הספירות הן שופטים מצד אמא עילאה, בינה, שבה המוחין. ת"ת, הנמשך ממנה, הוא שופט, ובו כלולות כל הספירות. והן שוטרים מצד המלכות, שבה השליטה, והצדיק שוטר ומושל משם.

מדבר שקר תרחק

תירש גבירתה. שפחה נקבה של יצה"ר. יצה"ר זכר, עליו כתוב, וכבודי לאחר לא אתן. והזר הקרב יומת. כי יצה"ר נקרא אחר, ונקרא זר.

תמא ומצד הצדיק ורע לו, השכינה עטרה על ראש האדם, והשפחה, היצה"ר, נכנעת תחת גבירתה. ומצד הצדיק הגמור, אין זר ואין יצה"ר. ומצד הרשע הגמור, אין לו חלק בשכינה, כי אין חלק לאדם בשכינה, אלא מצד הטוב.

תמב ואין השכינות שוות. כי השכינה של העצה"ד טו"ר, כיסא, בעולם הבריאה, או בגוף האדם. אבל השכינה של עה"ח, בעולם אצילות, עליה כתוב, לא יגורך רע. אבל משום שכתוב בה, ומלכותו בכל משלה, מי שפוגם, המקום שלה, שבבריאה או בגוף האדם, נחשב כאילו עשה קלון במטרוניתא עצמה שבאצילות. כי ביזיון המטרוניתא מי שמזלזל במקומה. וביזיון המטרוניתא הוא ביזיון של המלך, ז"א, ונמצא פוגם גם בז"א.

תמג כש"כ מי שמעביר אותה ממקומה שבבריאה, ושם שפחה תחתיה, כי בכל מקום שפוגם, אין המטרוניתא שורה שם אלא השפחה, שהיא פגומה ושורה במקום פגום. והפגם של האדם מחמת עוונותיו, פוגם בכל האיברים שלו, עד שאין המטרוניתא מוצאת מקום לשכון שם. ואין לו תקנה, עד שיחזיר אותה על כל האיברים שלו, שישוב על כל עוונותיו.

תמד אמר רבי שמעון, משה, משום זה אתה מתקן בחיבור הזה של רמ"ח מצוות, להמליך את הקב"ה על כל האיברים של השכינה, בכל מצווה ומצווה, ואין אתה דואג לכבודך. אשרי חלקך, שכמו שאתה ממליך את הקב"ה על כל איברי

והצוואר, שהם שלוש. ועם גוף וברית, ת"ת ויסוד, הם חמש. ועם שתי רגליים, הרי שבע. שהם ז"ס של השכינה התחתונה. בי אותיות השם י"ה, ג"ר, עם המילוי יו"ד ה"א, הן שבע אותיות. בשבע אותיות אלו שלו, מסתכל בשבעה נקבים של הראש. ונקראים נקבים ע"ש נקבה, אמא עליונה, שנקביה פתוחות לקבל. בי אותיות ו"ה, בגוף, שכינה התחתונה, עם אותיות המילוי שלהן וא"ו ה"א, הן ז' אותיות, בז' אותיות אלו שלו, מסתכל בז' איברים שלמטה, ידיים, צוואר, גוף, ברית ורגליים, שהם תיקון הגוף, שבהם עשיית המצוות.

תלד אשתו של ז"א, השכינה, דומה לגוף, שגופו של אדם התחתון נמשך ממנה. וע"ש המצוות, הוא נקרא איברים, רמ"ח (248) איברים. וע"ש השכינה, הוא נקרא גוף. כי מצד האחר אין גוף, אלא לבוש, שהוא כמ"ש, עור ובשר תלבישני

תלז מדבר שקר תרחק, ונקי וצדיק אל תהרוג. מצווה להשוות את בעלי הדינים ולהתרחק מדבר שקר, שלא יאמרו, משוא פנים יש בדבר. כי הקב"ה, כתוב בו, אשר לא יישא פנים, ולא ייקח שוחד, בסופי תיבות נמצא אחד. דיין הזה צריך להיות כמו האחד, שהוא הויה אחד, שלא ייקח שוחד, שהוא יהיה בצורתו.

תלז וכן בדיון, צריך להשוות שני בעלי הדינים כאחד, שלא יטה הדין לזה יותר מזה, אלא במשקל אחד, עד שיקבלו הדין. ולאח"כ, כל אחד נידון לפי מעשיו.

תלח צדיק, יצה"ט שופטו. רשע, יצה"ר שופטו. בינוני, זה וזה שופטו. מי שהוא מעה"ח, שנמשך מז"א, אין לו דין כלל, אין לו יצה"ר. וזהו צדיק גמור, וזהו צדיק וטוב לו. ואין טוב אלא תורה, כמ"ש, כי לקח טוב נתתי לכם, תורת אל תעזבו. וצדיק ורע לו, הוא מעצה"ד טו"ר, המלכות. ונקרא צדיק, למרות שרע לו, שהוא היצה"ר, אלא משום שיצה"ט שולט עליו, נקרא צדיק ורע לו, שרע הוא תחת רשותו.

תלט רשע וטוב לו. התורה הנקראת טוב. נקרא רשע, משום שעלה להיות ראש ביצה"ר שלו, והטוב הוא תחת רשותו, כעבד תחת רבו. ואע"פ שרשע מכתיר את הצדיק, וצדיק גמור יכול להענישו, גם להעניש לצדיק לא טוב, כי משום טוב ההוא שהוא תחת רגליו של הרשע, אין להענישו, אולי יחזור בתשובה ויתגבר על יצרו, והיצה"ר יהיה עפר תחת רגליו.

תמ שמצד הרשע וטוב לו, השכינה שוכבת, כמ"ש, ותגל מרגלותיו ותשכב. זהו, ושפחה כי

להשרות שמו עליך, וימליך אותך על כל מחנות עליונים והתחתונים.

השכינה, שהם בעלי מידות של כל ישראל. כי בעלי מידות הם איברי השכינה. כך עושה הקב"ה

סדר דינים בהלכות נזיקין

זהב, המאירים מדי טורי אבן, חוי"ג תוי"מ, בי"ב אבנים מרגלית, שכל אחת מחוי"ג תוי"מ כלולה מג' קווים, והם י"ב. מעיל בכמה זגים ורימונים. ודי בגדי לבן, שבהם הייתה המטרוניתא מתקשטת לפני המלך. כמ"ש, וראייתה לזכור ברית עולם. וגזלת הגבירה, השכינה, כמה מאכלים של הקורבנות.

תנא שור המועד, בעלה של השפחה רעה, נכנס לבית המלך אדונו, בארבעה אבות נזיקין שלו, עוון, משחית, אף וחכימה, שכולם מועדים לקלקל. בגופו הרביץ על הכלים, מזבח, מנורה, שולחן ושאר כלים, רבץ עליהם ושבר אותם. ובשן שלו, אכל כל הקורבנות והמאכלים של השולחן. והשאר ברגליו רמס. ובקרן שלו הרג כוהנים ולויים, הרס הכול, חילל ממלכה ושריה.

תנב הבור, הוא נקבה הרעה, לילית, בבית שלה, בית האסורים, חטפה שפחה הרעה את המטרוניתא ובניה, ישראל, בגלות שלה, ושמה אותם בכמה שרשראות, ואסרו בניה, ידיהם קשורים לאחור. כמ"ש, היא ישבה בגויים. ולא עוד אלא, כל מכבדיה הזילוה.

תנג הקליפה הרעה, זונה, הבער, אש, שכתוב, ויצת אש בציון. אח"כ בא אדם בליעל, רשע, רביעי לאבות נזיקין, מבעה, שלומדים בו, אדם מועד לעולם בין ער בין ישן, ושילח את בעירו, המחנות שלו, ואכל וכילה וקצץ כרמים ופרדסים של ירושלים, והשחית הכול.

תנד ריבון העולם, אתה אמת ותורתך אמת, נתת לנו מצוות תפילין, שלצדיקים גמורים הוא שכר כפי מעשיהם, שהם פאר על ראשיהם. והם משמשים בזה את אביהם ואימם, זוי"ן. כמו הגוף, שכל איבריו משמשים אל הראש. וכך האישה, המלכות ותפילה של יד, משמשת לבעלה, ז"א.

תנה יש מלאכים המשמשים את הגוף ומלאכים המשמשים את הנשמה. וכמו הפרש בין גוף לנשמה, כך הפרש בין מלאכים של גוף ומלאכים של נשמה. ויש נשמה לנשמה, ומלאכים למלאכים. אלו נשמה לנשמה מאצילות, כולם אחד, אין בהן פירוד. ואע"פ שבדרך משל כל מדרגה תחתונה כלפי עליונה היא כגוף אל נשמה, משום שמקבלים אלו מאלו. וכך השכינה, אע"פ שהיא כנגד שאר האורות שבעולם הבריאה, כנשמה אל גוף, כנגד הקב"ה, ז"א, נחשבת כגוף. אבל כאן הגוף והנשמה אחד. משא"כ באדם, הגוף והנשמה בפירוד, זה חומר וזה שכל, זה חיים וזה מוות. אבל הקב"ה חיים, ושכינתו חיים. כמ"ש, עץ חיים היא למחזיקים בה.

תמה קום משה, לסדר דינים בהלכות נזיקין בסדר של הויה. שהוא כמ"ש, רכב אלוקים ריבתיים אלפי שנאן, שהם שור נשר אריה אדם. כי מצד ימין, ששם הויה, כך בסדר ד' החיות, אדם אריה נשר שור. אשר שור, גבורה, לאחרונה. ולפי השינוי הנעשה בהם, כך התנועה והסדר של החיות. והחיות של צד האחר, הנזיקין שבשמאל, כך סידורם, שנא"ן, שהוא שור נשר אריה אדם. משום זה ההתחלה שלהם השור, קשור בד' אבות נזיקין, השור והבור והמבעה וההבער, והסיום שלהם אדם, שהוא מועד לעולם.

תמו אדני שפתי תפתח ופי יגיד תהילתך. אדני בהפיכת האותיות היא דינא. משום שהמלכות נקרא אדני, אותיות דינא, כל הדינים בשם הזה נידונו. ונידונים בד' ובג'. בד', היא השכינה שכנגד ג' אבות, שהיא רביעי אליהם. בג' הוא עמוד האמצעי, ז"א, חגי"ת, דיין אמת. דיין לדון מצד אדני"י, מלכות, ששם דיין אמת. ומצד שם אלוקים, בינה, הוא שופט. שנאמר, כי אלוקים שופט.

תמוז הדינים הם: א. לדון בנוקי שור. ב. לדון בנוקי בור. ג. לדון בנוקי אש. ד. לדון בנוקי אדם. ה. לדון בדין ארבעה שומרים, שומר חנם, ושומר שכר, והשואל, ונושא שכר. כנגדם ארבעה דינים, דין חלוקת השותפים, דין חלוקת קרקעות, דיני עבדים ושפחות, דיני תובע ונתבע בכמה מיני תביעות של חיוב ממון, וגזל ואבדה או שמזיק לחברו, והורגו באחד מד' מיתות ב"ד.

תמוח אדון, הקב"ה באדני"י, כי אדון מלשון דין. לדון בכל מיני דינים, לשפחה רעה כי תירש גבירתה, שממנה נמצאים כל הנזקים, שהם מלאכי חבלה, שמהם נשמות הרשעים. שנשמות הרשעים הן המזיקים שבעולם. אל אחר הוא מזיק גזלן רשע, ובת זוגו הוא סם המוות.

תמט נזק שָׁבֵת ובושת וריפוי צריכים לשלם לשכינה ובניה, שהם ישראל. שבת, ביטול תורה שהס"א ביטלה מהבנים. ריפוי, שגרמה להם להתרפא מדברי תורה. נזק, בכמה נזקים של מלאכי חבלה בעלי משחית אף וחכימה. בושת, שהיו מבזים את השכינה באילולי שקר שלהם, והיו אומרים, איה אלוקיך. וכמה גזלות גזלה שפחה הרעה, שכתוב בה, גזילת העני בבתיכם.

תנ כמה ברכות גזלה שפחה הרעה מהשכינה, ככובד המס, וככובד כמה דינים משונים על בניה, וכמה קורבנות של ביהמ"ק שביטלה מהמטרוניתא. ובושת של המטרוניתא, שנשארה ערומה מדי בגדי

רשומים בסימנים של הקב"ה ושכינתו

[רשימין בסימנין דקב"ה ושכינתיה]

העוסקים בתורה ומצוות לשם הקב"ה ושכינתו, שלא ע"מ לקבל פרס, אלא כבן המחויב בכבוד אביו ואימו, זה מתקשר ונרשם בעמוד האמצעי, הקב"ה ושכינתו, כאילו היו בו אחד. ומי שיש בו תורה בלא מצווה, או מצווה בלא תורה, כביכול כאילו היו בו בפירוד, אבל בתורה ומצווה הוא כאילן שענפיו מתפרדים לימין ושמאל, והאילן הוא הייחוד של שניהם באמצע.

תסא הרשעים רשומים בלא סימני טהרה, או שאין להם תפילין על הראש ועל הזרוע, או שאינם רשומים בתורה ומצוות, או שאינם שומרים זכור ושמור, ואינם רשומים בתכלת ולבן של הציצית. ואלו שאינם רשומים בסימנים האלו, שקץ הם לכם, הם אינם ישראל, אלא עמי הארץ. אלו שאין להם סימני טהרה, הם שקץ ושרץ, אף הם שקץ ושרץ. כמו שלומדים, עמי הארץ שרץ ונשותיהם שקץ, ועל בנותיהם כתוב, ארור שוכב עם בהמה.

תסב ומיתתם הוא מיתה בגילוי. ואין מיתה אלא עניות. והמיתה של עניות שלהם לא יהיה בסתר, כעופות המרמזים על בעלי מצוות, שמכסים את דמם, אלא בגילוי לעיני העם. כי עני חשוב כמת. ויש עניות שמכוסה מעיני בני אדם. ויש עניות לעיני כל, כמו זריקת דם בהמה, שזריקתה לעיני כל, ששופכים הדם לפני כל. כך העניים, שדמם נשפך בפניהם לעיני בני אדם ונעשים ירוקים כמתים.

תסג ואם חוזרים בתשובה, ואינם פותחים פיהם להטיח דברים כלפי מעלה. והמיתה שלהם היא בסתימת פה, כבהמה, שהיא מתה ואין לה קול ודיבור. ובוודאי שלהם יאמרו כך, אין לי פה להשיב ולא מצח להרים ראש. ויתודה ויהיה מייחד להקב"ה בכל יום, ויקבל עליו שיהיה מיתתו באחד, כעין שחיתת בהמה בייב בדיקות של הסכין של שחיטה, ועם הסכין עצמו הם י"ג, כחשבון אחד.

תסד מברך ומקדש להקב"ה בכל יום, בברכו וקדושה, ובכל אכילה ושתייה שלו. כעין שמברך הכוהן, חסד. ברוך אתה, ברכה. אשר קידשנו, קדושה. כשהרוח מברך להקב"ה בכל יום בברוך, ומקדש בקדושה, ומייחד בייחוד שכינתו, הקב"ה יורד על רוח ההוא בכמה מתנות.

תנו וכל הרשומים בסימנים של הקב"ה ושכינתו, שבימות החול הם אות תפילין ואות מילה. ובשבת רשומים בזכור ושמור. ורשומים בתושב"כ, שניתנה מימין, ובתשבע"פ, שניתנה משמאל. והקב"ה, זכור מימין ושמור משמאל. והשכינה, זכירה מימין ושמירה משמאל. תפילין, של ראש מימין, של יד משמאל. השכינה נקראת, תורת ה' תמימה מימין, ומצווה משמאלה, וזהו מצד עמוד האמצעי, ז"א, הכלול דין ורחמים, זכור ושמור, ומצידו נקראת המלכות זכירה ושמירה, כי מצד המצוות היא שווה עימו במדרגה.

תנז אבל מצד החסד, הקב"ה זכור והשכינה שמור. זכור לזכר, שמור לכלה. משום שבימין ושמאל שמחזה ולמעלה דז"א, הענפים מתפרדים, כעין כנפי ריאה, שפרודות מלמעלה. וכנגדם החיות. ומחזה ולמטה, הנוקבא, מצווה, ז"א ומלכות בייחוד. ע"כ שניהם שווים. וכמו שז"א נקרא זכור, נקראת היא זכירה ושמירה. משא"כ למעלה מחזה בימין ושמאל, נקראת המלכות רק שמור ולא זכור. ומשום זה, במקום הייחוד, גוף, מלכות, דומה לשדרה של הלולב, אם נפרצו או נפרדו עליו, פסול.

תנח בכמה רשומות רשם הקב"ה את ישראל, שיהיו ניכרים אל המלאכים. אלו מישראל הנמשכים מימין, תלויים בהקב"ה. אלו שמשמאל תלויים בשכינה. או אלו התלויים בהקב"ה ושכינתו בייחוד אחד. אלו שיש בהם תורה, רשומים בימין, בחסד. אלו שיש בהם מצווה, רשומים בשמאל, בגבורה. אלו בעלי התפילין ואות שבת ואות ברית, רשומים בצדיק, יסוד.

תנט ואותם מישראל, שהם בהמות, עמי הארץ, רשומים בהעברת העורלה והפריעה, שהם שני סימני טהרה. וכן העופות בשני סימנים, בזפק ובקורקבן הנקלף, בהעברת הזפק והקליפה של הקורקבן, הם רשומים בעופות לאכול. והבהמות בשני סימנים, מעלה גירה ומפריסה פרסה. כולם רשומים בשני סימנים, כמו העורלה והפריעה העוברים מעם הקדוש.

תס אבל תלמידי חכמים כולם רשומים למעלה, בכיסא, המלכות, או במלאכים, בארבע החיות הנושאות את הכיסא, או בכוכבים ומזלות, או במידות, בספירות, שהקב"ה נודע בהם. ואלו

רוח שעולה ויורד בכל לילה

[רוחא - דסליק ונחית בכל ליליא]

אמורים ופדרים של הקורבנות הנשרפים כל הלילה. **תע** אשרי הם שמקריבים הרוחות שלהם קורבנות לפני ה'. ובכל לילה ולילה שהרוח שלהם עולה אליו, אם הוא עולה בתורה ומצווה, בתורה, שהוא עשרת הדיברות שניתנו מאת י' של הויה, שמספר עשרת הדיברות הם מבי' אותיות ה' של הויה, שבגי' עשרה. בוי' דהויה בשישה חומשי תורה עם ספר בראשית. חמישה הם שנקראים חמישה חומשי תורה, ומחשיב ב' הפסוקים, ויהי בנסוע הארון, ובנחו יאמר שובה ה', לספר בפני עצמו, ויש חמישה ספרים משמות והלאה, ספר השישי ספר בראשית נקרא. ואם הוא עולה במחשבה, שהוא יוד הא ואו הא, שבגי', שלומדים בו, ישראל עלה במחשבה. ועלה אצל הכתר, ששם עילת העילות מופלא ומכוסה.

תעא אשרי מי שעולה במצוות תפילין, שבהם ד' פרשיות, שבהם שם הויה. י' דהויה, קדש לי. ה' דהויה, והיה כי יביאך. וי' דהויה, שמע ישראל. ה"ת דהויה, והיה אם שמוע. הם במחשבה, בגי'ר, בראש. ולקשור המחשבה ביד, השכינה, תפילין של יד. כי השכינה כלולה ממעשה, מדיבור, מן ו"ס, וממחשבה. כלולה ממעשה, שהיא אות ה', המלכות שלה. מדיבור, בינה שלה. מן ו"ס, ת"ת שלה. וממחשבה, יוד הא ואו הא הויה. שהם י"ד אותיות כחשבון יד. שהם גי'ר שלה. וי"ד אלו נרמזו בד' פרשיות, ובבית אחד של התפילין של יד, ובב' רצועות. הרי שבעה. ובי' אותיות ש', שבימין ושמאל של הבית של תפילין, הם תשעה. ועם הקשר של הרצועה הם עשרה. ועם ד' פרשיות שבתפילין של יד הם י"ד. שמשום זה נקראת השכינה יד הויה.

תעב בידך אפקיד רוחי. הרוח נפקד אצלה להויה, והקב"ה יורד אליו לקבלו אצל השכינה. ושומרים אותו הקב"ה ושכינתו. וגרם זה, מי שבכל מצווה ומצווה מעלה השכינה אל הקב"ה.

תעג עי' (70) תיבות שבמזמור, יענך ה' ביום צרה, הרומזים על עי' קולות שנותנת האישה הכורעת ללדת, עי' קולות שנותנת השכינה, מצערם של ישראל לפני הגאולה. שאז יום צרה. ולמה צועקת? אלא ודאי, יש בישראל בעלי תורה ומלכים מצד איילת השחר, השכינה. והן שתי מדרגות, בוקר ושחר. ועליהם כתוב, נעימות בימינך נצח. בוקר, של אברהם, חסד, זה עולה יותר ביום הגאולה עצמו. אבל שחר, נצח, הוא מוקדם ליום הגאולה, שהשכינה נקראת מצידו איילת השחר.

תסה אמר משה לאליהו. אליהו, גם סתם בן אדם, המברך ומקדש ומייחד המטרוניתא, כמה מחנות של המטרוניתא עולים עימו, ומחנות של המלך יורדים עליו. וכולם הם לשומרו ולהודיעו לרוח ההוא כמה חידושים ועתידות בחלום של נבואה וכמה נסתרות. כמו יעקב, שכתוב בו, והנה מלאכי אלוקים עולים ויורדים בו. ועל המחנות של המלך ומטרוניתא כתוב, ויקרא שם המקום ההוא מחניים. אבל המלך ומטרוניתא עצמם, אינם יורדים שם. משא"כ הבעל תשובה, הקב"ה עצמו יורד על רוח שלו.

תסו כך הוא, אבל משום שבכל מצווה הייתה ההשתדלות שלך לייחד הקב"ה ושכינתו בכל המחנות שלמעלה ולמטה, כך הקב"ה ושכינתו וכל המחנות שלו של מעלה ומטה, מתייחדים ברוח שלך, בכל מצווה, כבן מלך שאביו ואימו אוהבים אותו ונושקים אותו, ובאהבה שלהם אינם מאמינים למחנות שלהם, אלא הם עצמם שומרים אותו.

תסז משום שרוח שלך מצד עמוד האמצעי, ז"א, אות ו' הכולל או"א, שהם י"ה. נפש שלך היא בת יחידה מצד אות ה', השכינה התחתונה, מלכות, אינה זזה ממך. וכמו שאו"א שומרים הבן, ז"א, כן שומרים הבת, מלכות, במחנות העליונים, שהם מחניים. ובמחשבה העליונה, חכמה, מעלים את הרוח שלך. כמו שלומדים, ישראל עלה במחשבה, שהיא יוד הא ואו הא. הרוח שלך עולה במחשבה, כשהוא שלם. וכתוב בו, כל הנשמה תהלל יה. ובנפש שהיא ה' דהויה, שגם הנפש עולה עם הרוח.

תסח כה אמר ה', מארבע רוחות בואי הרוח. שאם כלול מדי' רוחות, נקרא רוח הויה. רוח הויה, רוח חו"ב, רוח עצה וגבורה, רוח דעת ויראת השם. ואם הוא שלם בד' אותיות הויה, עולה במחשבה, חכמה, ועילת העילות מעטרו בכתר. בכל הכבוד הזה, הרוח שלך עולה ויורד בכל לילה. וכל הדברים שהתגלו לך בחסד, עליהם כתוב, ואתם הדבקים בהויה אלוקיכם חיים כולכם. אתם, ולא אוה"ע. ומשום זה כתוב, זובח לאלוהים יוחרם, לאלוהים אחרים, בלתי להויה לבדו.

תסט אשרי העם הקדוש, שנקראים צאן של הקב"ה, להקריב עצמם קורבן לפניו, כמ"ש, כי עליך הורגנו כל היום, נחשבנו כצאן טבחה. ומקריבים עצמם כצאן בתענית. כי מיעוט החלב והדם של התענית הוא חשוב יותר מקורבן של בהמות, שהיה מתמעט מהם דם וחלב. וכל אלו

בגלות, חשכת השחר, שבעי שנים האחרונות. בזמן ההוא יתקיים בישראל הכתוב, כמו הרה תקריב ללדת תחיל תזעק בחבליה, כן היינו מפניך ה'. ועי"כ, כיוון שהשכינה מצטערת עימנו, נקווה לך ה' אלוקינו, שתגאל אותנו.

תעד) ומשום זה למנצי"ח, הכתוב לפני, יענד ה' ביום צרה. יש שם נצי"ח ויש שם ל"מ. כי למנצח הוא אותיות ל"מ נצי"ח. נצח, שליטת השחר, שהוא נצח. ל"מ בגי' עי', עי' הקולות שצועקת איילת השחר על בניה, שהתחזק עליהם החשכה

שני משיחים [ב' משיחין]

עשיו לקש ודלקו בהם ואכלום. ואסיפת התבואה היא בעמוד האמצעי, שבו כתוב, וייאסף. נאסף לבית, לשכינה.

תעט) אבל במדרגת משיח בן יוסף, כתוב, עתה ילחכו הקהל את כל סביבותינו כלחוד השור את ירק השדה, משיח בן יוסף שנקרא שור. שעליהם כתוב, בפרוח רשעים כמו עשב. מפסח עד תשרי תהיה הגאולה, שנקראת עד. ומשם ואילך תהיה השמדה שלהם. עד שמגיע לתשרי, שהוא שור, בו יתקיים כלחוד השור.

תפ) והסמיכה של ישראל בזמן הגלות בימין, אריה, חסד. אבל הקימה שלהם, הגאולה, בגוף האילן, ז"א. וזהו שלומדים, כל הכורע כורע בברוך, צדיק, יסוד, שכתוב ביוסף הצדיק, והנה תסופינה אלומותיכם, ותשתחוונינה לאלומתי. וזהו, חי ה' שכבי עד הבוקר. שלהיותם בחינת כריעה ושכיבה, צריכים לסמיכה בחסדים מיסוד. וכל הזוקף זוקף בשם, במדרגת משה למעלה, דעת, ומשה למטה, תי"ת. בו יקומו כל ישראל, כאיברי הגוף, שכולם זקופים בו, בעת שהוא בעמידה. ובוזה, כל הזוקף זוקף בשם, שעליו כתוב, ואדעך בשם.

תפא) משיח בן דוד, אריה, חסד, יהיה מימינו של משה. משיח בן יוסף, שור, גבורה, משמאלו. והם ג' קווים. מימין אברהם, חסד. משמאל יצחק, גבורה. משה נשר, תי"ת, באמצע. שלשלת שלהם, ג' קווים המכונים שלשלת, הוא מצד יעקב, שהם ג' קווים הכלולים ביעקב, תי"ת, והם ש' של משה, הרומז על ג' קווים הכלולים במשה, קו האמצעי, דעת. קדושה לך ישלשו, שכל קו כלול משלושתם. שמצד אריה, חסד, יש ג' פנים של האבות חגי"ת, שלושתם נקראים אריות. בוקר, מגי פנים הכלולים בשמאל, שלושתם נקראים פרים מנגחים. וג' פנים הכלולים בעמוד האמצעי, משה ויעקב, נקראים נשרים. ועליהם כתוב, ואשא אתכם על כנפי נשרים, ואביא אתכם אליי. נמצא שג' קווים הם תשעה, שכל אחד כלול משלושה. והעשירית או הרביעית לגי קווים הכלולים, היא אדם, שהוא מ"ה בשמו של משה, הרוכב על ג' חיות, אריה שור נשר. שהם ג' ענפי ש' שבשמו של משה.

תפב) וכתוב בישראל, וירדו בדגת הים, הממונים שבים שמצד הנחש, השר של מצרים שהתפשט בגלות האחרונה. מים עד ים. ובעוף

תעה) בעי קולות האיילה, השכינה, מכניסה ראשה בין ברכיה. ראשה, זה צדיק יסוד עולם. בין ברכיה, נו"ה, ונשבע לה בצדיק, לגאול את בניה בבוקר, שהוא אריה, חסד. בוקר, ימינו של אברהם, חסד, משיח בן דוד, היוצא מיהודה, שכתוב בו, גור אריה יהודה. לכן כתוב, חי ה' שכבי עד הבוקר. עד שיופיע משיח בן דוד, אריה, בוקר, אור החסד.

תעו) ובה מולך לימין משה זרוע תפארנו. משום שת"ת, מדרגת משה, גוף, הכולל ו"ס חגי"ת נה"י, וחסד הוא זרוע ימינו. משה נקשר בשם ע"ב, חסד, מדרגת אברהם, שע"ב (72) עולה בחשבון ד"פ ח"י (18), ח"י עולה בחשבון ג"פ ו', וו"ו, שהן ראשי תיבות מגי הפסוקים, וייסע, ויבוא, ויט, שהוא השם ע"ב שיש בגי ענפי אבות, חגי"ת. כי וייסע הוא חסד, ויבוא גבורה, ויט תי"ת. הם ג"פ ח"י שנקשרו בש' של משה. שיש בה ג' ענפים, ג' פנים, אריה שור נשר. הכתוב בהם, ופני אריה אל הימין לארבעתם, ופני שור מהשמאל לארבעתן, ופני נשר לארבעתן. שהם חגי"ת. מ"ה ממה הוא, ודמות פניהם פני אדם, מלכות. כי אדם בגי מ"ה (45). והוא ח"י הרביעי, חי ה' שכבי עד הבוקר. שע"י אור הבוקר, יושלם ח"י הרביעי, מלכות. ויושלם השם ע"ב, הכולל ד"פ ח"י שבד' פנים של המרכבה, המרומזים משי של משה ובמ"ה של משה.

תעז) זרוע השמאל, גבורה, שלומדים בו, שמאל דוחה וימין מקרבת. שאע"פ שהקדים זמן הגאולה לחודש תשרי, אמנם כיוון שתשרי שמאל לחודשים, תהיה דוחה את הגאולה, כדי שלא ימות משיח בן אפרים בדינים של השמאל. כי משיח בן אפרים הוא גלגול של ירבעם, שיש קטרוגים עליו, מחמת שחטא והחטיא את הרבים. ועי"כ דוחה מתשרי, שמאל, עד שיתקרב הימין, פסח, זרוע ימין, חסד. ואז ייגאלו, לקיים הכתוב, כימי צאתך מארץ מצרים אראנו נפלאות. שבניסן נגאלו ובניסן עתידים להיגאל. ובחסד עליון ריחמתך אמר גואלך ה'.

תעה) ואח"כ נוטלים כולם מגבורה, שממנו משיח בן אפרים, שבה לקבל נקמה משונאיו. כי כך צריכים תחילה לנקות התבואה, שהוא ישראל, בימין. ואח"כ לשרוף הקש, בשמאל. כמ"ש, והיה בית יעקב אש ובית יוסף להבה ובית

והממלכה אשר לא יעבדוך יאבדו. ולקיים בישראל, וירדו בדגת הים ובעוף השמיים ובהמה. ומוראכם וחיתכם יהיה על כל חית הארץ.

תפח ומצד התבואות, חמישה מיני לחם השבורים מכולם, בדישה וטחינה, והם: חיטה, שעורה, כוסמת, שיבולת שועל, שיפון. המשיל אותם לישראל, כמ"ש, קודש ישראל לה' ראשית תבואת ה'. תבואתה, כתוב עם ה', שמורה על חמישה מיני לחם. כשייצאו ישראל מגלות, יהיו שבורים, עד שיתברר אוכל מתוך פסולת, מקש, שהוא ערב רב, עד שיתבררו ויהיו ניכרים ישראל שביניהם, שכבר נבררו מתוך מוץ ותבן.

תפט ועד שיתבררו מהם, י' שבשם הויה, הרומזת על מעשר, אינו שורה על ה' דהויה, הרומזת על לחם של חמישה מינים, לקיים השבעה, כי יד על כס יה, שנשבע, שאין השם שלם ואין הכיסא שלם עד שיכריתו זרעו של עמלק. ומשום זה מוץ ותבן אינם מחויבים במעשר עד שיתבררו. אחר שיתבררו ישראל, מתקבצים למקום, הנקרא ירושלים, כמו החיטה, שאחר שנברר ממנה הקש והתבן, מכניסים אותה לאוצר. כך יתקבצו ישראל, תבואה, לירושלים, שבנויה על הר ה'. שכתוב בה, מי יעלה בהר ה' ומי יקום במקום קודשו, נקי כפיים. נקי כמו בר, תבואה אחר שבירר האוכל מתוך הפסולת. נשקו בר, כבתחילה, שכתוב בו יישקני מנשיקות פיהו. בר, בן, שבזמן ההוא שכבר יהיו נקיים מקש ותבן, שורה שמו עליהם, וקורא אותם בני בכורי ישראל.

תצ וכך מכל האילנות אין אילן שבור כמו גפן, בנטיעה שלו הוא שבור, שאין לו כוח לעמוד אלא שוכב על הארץ. ובענבים שלו הוא שבור, שהם נכתשים בין רגליים. וכן הזית, הזיתים שלו נכתשים. בגלות נמשלו להם ישראל, כמ"ש, גפן ממצרים תסיע, וכן בגלות הרביעית כתוב, כי כרם ה' צבאות בית ישראל. וכעין זה משולים ישראל לזית, שכתוב, זית רענן יפה פרי תואר. ומשום זה כתוב, אשתך כגפן פורייה ברכתי ביתך, בניך כשתילי זיתים. סמוכים זה לזה, משום שישראל שבורים כמוהם בגלות.

תצא ואחר שהענבים והזיתים יהיו נקיים מכל פסולת, יתקדשו לביהמ"ק, יין לנסוך על המזבח, וזיתים להדליק הנרות של המנורה. וזכה לזה יין שלא ניסך לעבודה זרה, כי הערב רב הם יין שניסך לעבודה זרה, ומהם משומדים מינים אפיקורסים, משומדים לעבירות שבכל התורה כולה.

תצב וישראל שכתוב בהם, ויתערבו בגויים וילמדו מעשיהם. ועד שיהיו דרוכים בין רגליהם בגלות, לא יתבררו מהם. ועליהם אמר דוד, למה אירא בימי רע, עוון עקביי יסובני. ועליהם אמר שלמה, צאי לך בעקבי הצאן. בעקבי אותיות ביעקב, שעליו כתוב אצל נחש הקדמוני שפיתה

השמיים, ערב רע, מעמלקים נפילים, תערובת של כל האומות בגלות האחרונה, בכל צד, בין בישראל, בין בישמעאל, בין בעשיו. ובהמה, אלו הם בני עשיו, שממשלתם בכל הארץ.

תפג ויתקיים במשיח הכתוב. וייךד מים עד ים, ומנהר עד אפסי ארץ. וכך בב' משיחים, וכך בישראל. והכול בזכות מ"ה של משה, פני אדם. ויבואו, דגל של משיח בן דוד, מיהודה, שאריה רשום עליו, והדגל של משיח בן יוסף, אשר שור רשום עליו, והדגל של שילה, שהוא משה, שבג"י שילה. אריה לימין, שור לשמאל, נשר באמצע. כי משה נשר, קו האמצעי, הכולל ימין ושמאל. ואדם על כולם, שבכל אחד מג' פנים כלול בו אדם. שד' פנים לכל אחד מג' חיות, ד' שבטים, שבכל אחד מהם ג' חיות, אריה שור נשר, שהם י"ב. ואצל פני אדם, מ"ה שמו, שאדם בג"י מ"ה, יהיו בני משה, שיתקיים במשה, ואעשך לגוי גדול ועצום ממנו. אז, מ"ה שהיה הוא שיהיה. משה, גואל במצרים, הוא גואל לעתיד. ואשר להיות כבר היה, שבי' משיחים, בן יוסף ובן דוד, כבר היו, כי כבר היה יוסף וכבר היה דוד.

תפד והאלוקים יבקש את נרדף. ישראל. שכתוב בהם, ואתן צאני צאן מרעיתי אדם אתם. שהיו נרדפים לפני הערב רב, זאבים הרעים. הרי בנימין זאב יטרף לנגדם, שטורף אותם. ויתקיים בעת ההוא, בבוקר יאכל עד, עד כי יבוא שילה, שהוא משה. ובוקר, בוקר של אברהם, חסד. בבוקר, בעת שיתגלה החסד הגדול, יתגלה עד, משה. ולערב יחלק שלל, ערב של יצחק, המלכות הנבנית מקו שמאל, ששם ב' המשיחים. בימינה משיח בן דוד, בשמאלה משיח בן יוסף. באחד, יאכל וישחית הממונים של אוה"ע, שזה מבית יוסף, ובאחד יחלק אותם לישראל, שהוא מבית דוד.

תפה ישראל, שהם איילה, נרדפים מן הרשעים, שהם אריות. ויתעורר נפתלי, שהוא איילה שלוחה הנותן אמכי שפר. יתעורר בימין, אריה, משיח בן דוד, שכתוב, גור אריה יהודה מטורף בני עליה. ויחזור על אוה"ע, כרע שכב, לטרוף אותם. מי יקימנו, מי הוא אל אחר, שבזמן ההוא, יקים אותו ולא ייתן לו לטרוף אותם. או אומה ולשון, שיוכלו להקים אותו מלטרוף אותם.

תפו וישראל, כיונה, נרדפים מפני הנשר, שהוא מצד העופות של אוה"ע. בזמן ההוא יתעורר נשר דקדושה, ויפרוש כנפיו על ערב האומות ועשיו וישמעאל, שהם עמלקים, וערב רע של ישראל. וטרף אותם, שלא יישאר אחד מהם, לקיים מה שכתוב בישראל, ה' ביד ינחננו ואין עימו אל נכר.

תפז משם והלאה אין מקבלים גרים, כמו שלומדים, אין מקבלים גרים לימות המשיח, ואוה"ע שיישאר, יעורר הקב"ה חיה של אדם לשלוט עליהם, לקיים בהם הכתוב, כי הגוי

את חווה, הוא ישובך ראש ואתה תשופנו עקב. ריחות טובים, כמו ביציאת מצרים, שכתוב בהם, אחר שיצאו מהגלות נמשלים לתפוחים, ולכל תחת התפוח עוררתך.

על המעשר

תצז וכך נמשלה התורה למים ולאש. ולא היו יורדים מים מלמעלה, והשמש, שהוא אש, לא הייתה יורדת לבשל פירות האילן, אלא בזכות ישראל. ומשום זה כתוב בישראל, התאנה חנטה פְּגִיה, שהם בעלי מצוות. והגפנים סמדר נתנו ריח, כשפותחים בתשובה. ואז, מיד כתוב בישראל, קומי לך רעייתי יפתי ולכי לך, מן הגלות.

תצח משום זה באילן, עה"ח, התורה, ז"א, באלו שעוסקים בתורה, הולכים אחר חנטה, תכף בתחילת העסק, ומעשרים אותם, כי הי, חכמה שורה עליהם, וע"כ מעשרים אחד מ"י. ובה מתאספים מהגלות, ה"ת דהויה, ישראל, פירות האילן, התורה. האילן, אות ו', ז"א, התורה. אבל שאר העם, אחר לקיטתו מן הגלות עשורו. אבל בצדיקים כתוב, ולקחתם לכם ביום הראשון פרי עץ הדר. הדר במעשים האחוזים ונעשים ע"י בעלי תורה ומצוות, בהם הולכים אחר חנטה כאילן. וע"כ כתוב בהם ביום הראשון, שאינם צריכים לחכות לשעת לקיטה מן הגלות.

תצט ירק דרכו לגדול על כל מים, ועשורו הוא בשעת לקיטתו, אף אתרוג דרכו לגדול על כל מים. ישראל הדומים לאתרוג, דרכם לגדול על מים, שמצד החכמה אין מים אלא תורה. אתרוג שווה לאילן בשלושה דרכים. אתרוג, מלכות, אחוז בבי צדדים, חו"ג, בי דרכים, ודרך שלישי, שלא אתרוג יש צורת הלב, שאחוז למעלה, הלב רואה, חכמה, ראייה. ואחוז למטה, בדעת, שהלב יודע. דעת היא אילן, פנימיות ז"א. תורה, גוף דז"א, פרי של הדעת, מתפשטת מהדעת. עיניים הן מצוות, בהן הלב רואה.

תצג המצווה שלאחר זו, להביא ביכורים. ואחריה, להתוודות על הביכורים. ואחריה, להתוודות על המעשר. ובעלי המשנה שואלים להבין על המעשר, אם יהיה עשורו לפני לקיטתו, משעת חֲנֻטָה יתעשר, או אחר לקיטתו עשורו. כגון אתרוג, שאמרו, באילן הולך אחר חנטה. ויש מי שאומר, שבאתרוג הולכים אחר בישול הפירות, כי אתרוג דומה מקצתו לאילן ומקצתו לתבואה, שהם זרעים, שאמרו בהם, שלאחר לקיטתו עשורו, ולא כאילן, אלא עד אחר גמר בישולו, אחר לקיטתו, כזרעים.

תצד משום שתיקנו לברך "המוציא" מהמקום שבישולו יפה, להוציא לחם שרוף, אלא ממקום שהוא מקבל טעם. כך התבואה, הולכים אחר לקיטתה, שאז היא כבישול פירות, והיא מקבלת טעם.

תצה וישראל משולים לאילן ולתבואה, כמו אתרוג לאילן, שכתוב בו, ראשית ביכורי אדמתך תביא בית ה' אלוֹקֶיךָ. וכך, ראשית גז צאנך תיתן לו. רומז על ישראל, שכתוב בהם, ואתן צאנך. וכך ישראל נמשלו לתבואה, שכתוב בה, קודש ישראל לה' ראשית תבואתו. וע"כ אחר לקיטתו מן הגלות עשורו, שאז נקראו קודש לה'.

תצו ישראל נקראו, אילן גדול וחזק ומזון לכל בו. בו התורה, מזון למעלה, מז"א. בו התפילה, מזון למטה, מנוקבא. ואפילו למלאכים אין מזון אלא ע"י ישראל, שאם לא היו ישראל עוסקים בתורה, לא היה יורד להם מזון מצד התורה, שנמשלה לאילן, כמ"ש, עץ חיים היא למחזיקים בה. ומצד הפרי של התורה, שהיא מצווה.

ואנשי קודש תהיון לי

תקב בתחילה קרא אותם הקב"ה קדוש, ועתה קורא אותם קודש. קודש הוא למעלה למעלה, בחו"ב. קדוש הוא המלכות. בציון וירושלים, שהיא המלכות, נקרא קדוש.

תקג ואנשי קודש תהיון לי, חכמה, כמ"ש, קודש ישראל לה' ראשית תבואתו. ראשית נקראת חכמה, שכתוב, ראשית חכמה יראת ה'.

תקד משום שישראל נקראים קודש, שהוא כל השלמות, כתוב, ובשר בשדה טרפה לא תאכלו. כי ישראל, שהם שלמים מכל, אינם יונקים מצד דין הקשה, אשר טרפה רומזת עליו. לכלב תשליכון אותו, שהוא דין חצוף חזק על כל.

תקז אשרי ישראל, שהקב"ה רצה לכבד אותם יותר משאר בני העולם. בתחילה אמר להם, ואתם תהיו לי ממלכת כוהנים. לא הוסרה מהם אהבה רבה, עד שקרא אותם, גוי קדוש. שהוא יותר חשוב. לא הוסרה מהם האהבה, עד שקרא אותם, כי עם קדוש אתה. לא הוסרה מהם האהבה, עד שקרא אותם, ואנשי קודש תהיון לי, שהוא יותר חשוב מכל.

תקא התורה יצאה ממקום שנקרא קודש, החכמה. והחכמה יצאה ממקום שנקרא קודש הקודשים, כתר. וכן היוגבל, בינה, נקרא קודש. ישראל כלולים מחו"ב.

תקי ואנשי קודש תהיון לי. מספיק לומר, קדושים תהיון לי. ואנשי קודש, שלא יצאו ישראל לחירות אלא מיובל, בינה, ואחר שיצאו לחירות, קיבל אותם יובל בכנפיו, ונקראים אנשים שלו, בנים שלו. וכתוב ביובל, יובל היא קודש תהיה לכם. ומשום זה, כתוב, ואנשי קודש תהיון לי, אנשים שלו ממש.

תקיב הקב"ה אמר, ואנשי קודש תהיון לי. וע"כ זכו ישראל להיקרא אחים אל הקב"ה, שכתוב, למען אחיי ורעיי. כי ישראל בנים ליובל, בינה, וגם ז"א בן הביתה. נמצא שאחים לז"א. ואח"כ נקראים קודש ממש, שכתוב קודש ישראל לה' ראשית תבואתו. שכתוב קודש, ולא אנשי קודש. ומשום זה כל אוכליו יאשמו. שכתוב, וכל זר לא יאכל קודש. ואיש כי יאכל קודש בשגגה.

תקיב ישראל נקראים קודש. ומשום שהם קודש, אסור לאדם לקרוא לחברו בשם של ביזיון, ולא לכנות שם לחברו, ועונשו גדול. וכש"כ בדברים אחרים. כתוב, נצור לשונך מרע. כי בגלל לשון הרע, מחלות יורדות לעולם.

תקיג כל מי שקורא לחברו בשם שאין בו, ומבזה אותו, הוא נתפס לדין על מה שאין בו. כל מי שקורא לחברו רשע, מורידים אותו לגיהנום, ומכים אותו על לחייו. חוץ מאלו עזי הפנים שעל התורה, שמותר לאדם לקרוא אותם רשע.

תקיז איש אחד קילל את חברו. רבי ייסא אמר לו, כרשע עשית, בא לרבי יהודה לדין. אמר לו, לא אמרתי שהוא רשע, אלא כרשע, שהראה מעשיו כרשע. בא רבי יהודה ושאל על המעשה לפני רבי אלעזר. אמר לו, ודאי שלא התחייב. כי כתוב, היה ה' כאויב, ולא אויב. שאם לא כן, לא היה נשאר גזע מישראל בעולם. כעין זה, הייתה כאלמנה, ולא אלמנה. כאלמנה, שבעלה הלך למדינת הים והיא מחכה עליו. שלהיותה לבדה בלי בעלה, מדמה אותה לאלמנה.

תקטו מכאן איסור של פסל ותמונה, שכתוב, ועל דמות הכיסא דמות, כמראה אדם. כמראה אינו דומה אל מראה. וכתוב, כתפוח בעצי היער. כתפוח ולא תפוח, כתפוח הניכר בצבעיו, ובצבעים מתאחד הדבר. כי ייחוד הקב"ה הוא בגי קווים, לבן אדום ירוק, כמו שיש בתפוח. חסד דין רחמים.

תקטז והיה הנכשל בהם ביום ההוא כדוד. רק כדוד, ולא דוד. כדוד, שאמר, והנה בעוניי הכינותי לבית ה'. וכתוב, כי עני ואביון אני, והוא היה מלך על מלכים, וקרא עצמו כך. אשרי הם ישראל, שהקב"ה לא קרא אותם, כקודש, אלא קודש ממש. שכתוב, קודש ישראל לה', ומשום זה, כל אוכליו יאשמו, כמו זר האוכל קודש.

כי כיוון שדין חזק שורה על הטרפה, והטיל זוהמה בו, אסור לאלו הנקראים קודש לאכול ממנו. כמ"ש, ואנשי קודש תהיון לי, ובשר בשדה טרפה לא תאכלו, שהכתוב תלה איסור הטרפה באנשי קודש. אלא לכלב תשליכון אותו ודאי, שהוא דין חצוף, ודין חזק יותר מכל, שכתוב, והכלבים עזי נפש.

תקה כשזכרה נבלה בתורה, כתוב בישראל, קדוש ולא קודש. וכאן בטרפה כתוב, ואנשי קודש תהיון לי ובשר בשדה טרפה לא תאכלו. ובנבלה כתוב, לא תאכלו כל נבלה, כי עם קדוש אתה. כתוב, קדוש ולא קודש. משום שמצד ישראל נעשה הנבלה, בשחיטה, נמצא שפסל אותה ישראל. שהדין אינו חזק כל כך. משא"כ הטרפה, שנפסלה ע"י חיות רעות, הדין קשה. וע"כ הפרישה מטרפה נקרא קודש, ומנבלה נקרא קודש.

תקו ואנשי קודש תהיון לי. וכתוב, כי עם קדוש אתה לה' אלוקיך. למה אומר, לה' אלוקיך, ולא אומר, לזי? כאן למעלה למעלה, בחו"ב, ושם בשכינה, המלכות. וע"כ כתוב, לה' אלוקיך, המלכות. במלכות, הנקראת ציון וירושלים, הוא קדוש, ולמעלה בחו"ב, קודש. וכתוב קודש ישראל לה' ראשית תבואת ה', עם אות ה' יתרה, בינה, ה"ר דהויה. ראשית הוא חכמה.

תקיז קודש ישראל לה', וסופו של הכתוב, כל אוכליו יאשמו. כתוב, ואיש כי יאכל קודש בשגגה. וכל זר לא יאכל קודש. ומשום שישראל נקראים קודש, כתוב, כל אוכליו יאשמו.

תקה קודש למעלה מקדוש. הרי כתוב, קדוש קדוש קדוש ה' צבאות, שזהו שלמות הכול. כשמתחברים ג' הקדושות יחד, נעשו בית אחד, קודש, הכלל של כל ג' קדוש. ע"כ הוא שלמות הכול. ומשום זה, קודש הוא כלל שהכול נכלל בו, וישראל כשנכלל בהם אמונה השלמה, נקראים קודש, כלל הכול, שכתוב, קודש ישראל לה'. ומשום זה כתוב, ואנשי קודש תהיון לי.

תקט כתוב, ובשר בשדה טרפה לא תאכלו. א"כ, למה כתוב, טרף נתן ליראיו? היה צריך לכתוב, טרף נתן לכלבים, למה נתן ליראיו? אלא, לא טרפה נתן ליראיו, טרף כתוב, שפירושו מזון. ואפילו תאמר, טרף הוא כטרפה, נתן ליראיו ודאי, שייזהרו בו ולא יאכלו. ליראיו, כי לא ניתן להיזהר, אלא ליראיו שמו, שיראים ממנו. ומשום זה לא ניתן לכם דבר הזה, כי ידע, שאתם אינכם יראים אותו, ולא שומרים מצוותיו. ומשום שדבר זה מהקשים שבתורה, וצריכים להיזהר בו, נתן ליראיו, ולא לאחר. וכל דברים הקשים שבתורה, לא נתן אלא ליראיו חטא, ליראים לשמור מצוותיו.

דינו לבקר משפט

שאכל ושתה, כאילו מחייב דם חברו ונותנו לאחר, כי דמו ממש נותן לאחר ע"י דין שקר. זהו בכסף. כש"כ בדיני נפשות, שצריכים השופטים להישמר, שלא לדון דין, אלא לפני שאכלו ושתו. וע"ז כתוב, דינו לבקר משפט. וכתוב, אני ה' עושה חסד משפט וצדקה בארץ.

תקיט מי שמשקר בדין, משקר בתיקוני המלך. תיקוני המלך הם אלו שכתוב, עושה חסד ומשפט וצדקה בארץ. וכתוב, כי באלה חפצתי נאום ה'. והכול, חסד ומשפט וצדקה, זה בזה תלוי. אלו הם תיקונים של הכיסא, מלכות, שכתוב, צדק ומשפט מכון כיסאך. וכתוב, והוכן בחסד כיסא.

תקיה למה ראה הקב"ה לתת הדינים לישראל, פרשת משפטים, אחר עשרת הדיברות? מצד הגבורה ניתנה התורה לישראל. משום זה צריכים לתת שלום ביניהם ע"י דינים ומשפטים, כדי שהתורה תהיה שמירה מכל צדדיה. אין העולם מתקיים אלא על דין, שלולא הדין לא היה מתקיים. ומשום זה נברא העולם בדין והתקיים.

תקיה כתוב, דינו לבקר משפט. האם רק לבקר, ולא כל היום? אלא, לבקר פירושו, עד שלא יאכלו השופטים ולא ישתו, שכל מי שדן דין אחר שאכל ושתה, אין הוא דין אמת, שכתוב, לא תאכלו על הדם. הוא אזהרה לשופטים, שלא יאכלו קודם שדנו דין, שכל מי שדן דין אחר

חדרי המשכן [אידודא דמשנא]

ובעולם התיקון נתלה פרצוף השערות בראש א"א, אשר אח"פ שלו, שהם שערות דיקנא, נפלו למדרגה שמתחתיו, או"א, ומלובשים שם בעת קטנות. ולעת גדלות, שנעשה זיווג דע"ב ס"ג דא"ק, ומוריד ה"ת מפאתי הראש דס"ג דא"ק לסיום הדיקנא, והדיקנא דס"ג עולה ומתחבר בשערות הראש למדרגה אחת, אז יורדת ג"כ ה"ת מפאתי הראש דא"א לסיום הדיקנא שלו. ואז חוזר הדיקנא דא"א ועולה לשערות ראש דא"א, ומתחבר עימו למדרגה אחת.

ובשעת חזרתו הוא מעלה עימו גם או"א לראש א"א, ומקבלים שם מחו"ס דא"א. ואחרי עליית הדיקנא עם או"א לראש א"א, נמשכות אחריהם כל חצאי מדרגות שלמטה מהם, שנפלו למדרגות שמתחתיהן, ועולות בחזרה למדרגתן, שע"י זה גם כל מדרגה תחתונה, שבעת קטנות הייתה לה האח"פ מעליונה, עולה גם היא עם אח"פ אלו לעליונה. שכן ישו"ת עולים לאו"א, ע"י אח"פ דאו"א שהיו בהם בקטנות. וכן זו"ן עולים לישו"ת, ע"י אח"פ דישו"ת שהיו בהם בקטנות. וכן נשמות הצדיקים עולים לזו"ן, ע"י אח"פ דזו"ן, שהיו בהם בעת קטנות. הרי שכל עליית התחתון לעליון להתאחד עימו לאחד, נעשה ע"י שערות דיקנא דא"א, שהעלו את או"א לראש דא"א. שאחריה נמשכות עליית כל תחתון לעליון.

השערות הן כל ההמשכה שעל ידיהן מתאחדות מדרגות העליונות והתחתונות לאחת. כי על ידיהן עולה כל מדרגה תחתונה לעליונה שלה, שאו"א עולים לא"א, וישו"ת לאו"א, וזו"ן לישו"ת, ונשמות הצדיקים לזו"ן.

וכל המוחין דאצילות ובי"ע, הקטנות והגדלות, יוצאים מפרצוף השערות שבראש א"א, ומפרצוף השערות שעל ראש ז"א, נמשכות המדרגות של

תקכ הראש של המלך ניתקן בחו"ג.

ג"ר, חב"ד, נקראים ראש. המלך, ז"א. כיוון שחב"ד אינם בקביעות בז"א, אלא בשעת התפילה, במועדים ובשבתות, אינם נחשבים לחו"ב אלא לחו"ג, ו"ק. וזה הפרש הגדול בין א"א, שג"ר שלו בקביעות, שהם ג"ר ממש, כולו רחמים, לבין ז"א, שג"ר שלו אינם בקביעות. וע"כ אפילו בזמן שיש לו ג"ר, חב"ד, נחשבים כמו חג"ת, ויש בהם דינים. ואין הזוהר מחשיב גם ת"ת, משום שאפילו בא"א אין הדעת מבחינת ראש, אלא שת"ת עלה לראש והכריע בין חו"ב, ונעשה משום זה בחינת ראש, וע"כ אין בו חידוש.

בראש ההוא דז"א תלויים שערות, שערות על שערות, שהם כל ההמשכות, שעל ידיהן מתאחדות מדרגות עליונות ותחתונות. שעל ידיהן עולה מדרגה התחתונה לעליונה, ונעשות אחת. ומהשערות נמשכים אדוני האדונים, בעלי אמת, בעלי המשקל, בעלי אנחה, בעלי בכייה, בעלי דין, בעלי רחמים, טעמי תורה, סודות התורה, טהרות, וטומאות. כולם נקראים שערות המלך. כלומר, המשכות, הנמשכות ממלך הקדוש. והכול יורד מעתיקא סתימאה, א"א.

מדרגה הראשונה, שבה עלתה ה"ת לני"ע, וסיימה שם המדרגה, ואח"פ נפלו ממנה למדרגה שמתחתיה, שהוא צ"ב, היא מדרגת ראש הס"ג דא"ק. אמנם בראש הס"ג עצמו לא נעשה שום שינוי משהו, אלא שיצאה מדרגה חדשה של ע"ס, שנתלו בע"ס של ראש הס"ג דא"ק. והיא מכונה פרצוף השערות של ראש הס"ג, אשר החלק שנשאר במדרגה, שהם ג"ע וני"ע, מכונים שערות ראש, והחלק שיצא מדרגת ראש דס"ג, שהם אח"פ, שנפלו למדרגה שמתחתיה, לג"ר דנקודים, הם מכונים שערות דיקנא של ראש הס"ג.

למסך, הוא לרצון גדול, שהרי עליה נעשה הזיווג הגדול דא"ו"א עילאין, וע"כ נקרא מצח הרצון.

תקכב העיניים של המלך, ההשגחה על כל, ההשגחה על עליונים ועל תחתונים. וכל אלו בעלי ההשגחה של המלך, נקראים עיניים. בעיניים מתאחדים צבעים לבן אדום ירוק. ובאלו הצבעים נקראים כל בעלי ההשגחה של המלך, כל אחד לפי דרכו, וכולם נקראים צבעי העין. כמו שמתראה ההשגחה של המלך, כך מתעוררים הצבעים. השגחה של חסד לבן, דין אדום, רחמים ירוק. השגחה היא חכמה, כי השגחה מאור החכמה, כמ"ש, כולם בחכמה עשית. עיניים היא ההשגחה, חכמה. וגי גווי עיניים, גי קווים, שאין החכמה מתגלה זולת על כולם יחד. ע"כ כל גוון הוא השגחה מיוחדת, להיותו חלק מחכמה.

תקכג גבות עיניים נקרא המקום, שנותן השגחה לכל צבעי בעלי השגחה. גבות האלו כלפי מה שלמטה, כלפי העיניים, הן גבות, להסתכל ולהמשיך מנהר הנמשך ויוצא, בינה. מקום למשוך מנהר, להתרחץ בלובן של עתיקא, אור החסדים, מחלב הנמשך מאמא. כי כאשר הגבורה, קו שמאל, מתפשטת, והעיניים, החכמה, לוחטות בצבע אדום מרוב הדינים, להיותה חכמה בלי חסדים. אז מאיר עתיקא קדישא, הכתר, את הלובן שלו, אור החסדים, ולוהט באמא, באו"א עילאין, ומתמלאת מחלב, אור החסדים, שקיבלה מכתר, ומניקה את אלו העיניים, ומתרחצות כל העיניים מחלב של אמא עילאה, הנמשך ויוצא תמיד. שהחכמה, העיניים, מתלבשת בחסדים, רוחצות העיניים בחלב. כמ"ש, עיניו כיונים על אפיקי מים, רוחצות בחלב, יושבות על מילאת. שהן רוחצות בחלב של אמא, שנמשך תמיד ולא נפסק. כי זיווג דא"ו"א עילאין לא נפסק.

השערות, הנקראים גבות עיניים, הם כוחות הדין, הנמשכים מן המצח, ממסך של י' שבאוור אשר שם, שעליו מזדווגים או"א עילאין בזיווג שלא נפסק, והן נתלות בסיום המצח. ולפיכך, כוחם יפה לעורר את אמא עילאה, שתשפיע החלב שלה, אור החסדים, לרחוץ בו העיניים, חכמה. ולולא השערות האלו, לא הייתה אמא עילאה משפיעה החסדים לרחיצת העיניים. ובלי חסדים אין החכמה יכולה להאיר, שזה נבחן, שהעיניים לוחטות בצבע אדום.

כי הגבות מעוררות אמא עילאה להשפיע חסדים לרחיצת העיניים, שזולת החסדים ההם, לא הייתה החכמה מאירה. נמצא, שגבות העיניים נותנות כוח ההשגחה לכל בעלי ההשגחה. נותנות כוח לחכמה להאיר, שזולתן לא הייתה מאירה. כי הן אותם הדינים שבמצח עצמו. אלא אותם שבמצח, הם לזיווג או"א עילאין. ואותן שבקעו ויצאו לחוץ, הן למה שלמטה מהמצח, בשביל העיניים.

נשמות הצדיקים. שנמשכים מהם אדוני האדונים, מדרגת ג"ר דג"ר, חכמה. ובעלי אמת, בינה. ובעלי המשקל, דעת, קו האמצעי, השוקל הארת ימין ושמאל שיוכלו להאיר יחד. בעלי אנחה ובעלי בכייה, שבשליטת קו השמאל בלי ימין, נמשכים ממנו דינים קשים. וכל הדבוק בו, מייבב ומיילל. ומכונים בעלי אנחה ובעלי בכייה. וכן מכונים בעלי דין. וכשקו האמצעי מייחד השמאל עם הימין, יוצא מקו אמצעי בעלי הרחמים. וכן, טעמי תורה, כמ"ש, טעמו וראו כי טוב ה'. וסודות התורה. ובעת הגדלות נמשכת מהם טהרה. ובעת הקטנות נמשכת מהם טומאה. כולם נקראים שערות המלך. המשכות, הנמשכות ממלך הקדוש. שכל מיני המשכות מז"א באים מהשערות שלו. שערות ראש דא"א הן שורש לשערות ראש ז"א.

תקכד המצח דז"א, פקידה של הרשעים. כשמעשיהם נפקדים, והתגלה עוונותיהם, אז נקרא מצח המלך. הגבורה מתגברת בדיניה ומתפשטת בצד שלה. וזה השתנה ממצח עתיקא קדישא, שנקרא רצון.

ב' אוזניים, או"א עילאין, ג"ר דבינה. המצח הוא הדעת, המזווג לאו"א. כי שם ניתקן המסך מן הי, מלכות, שעלתה לאור הבינה, ומיעטה אותה לאור, אור החסדים. ועל המסך הזה של י', שבתוך המצח, מזדווגים או"א עילאין, בזיווג גדול ונפלא מאוד, להשפיע אור החסדים לכל העולמות. וזיווג הזה אינו נפסק ואין דוגמתו במדרגה אחרת. ולפיכך, אין הי' יורדת מאויר דא"א לעולם. כי אם הייתה יורדת, היה נפסק הזיווג הגדול והנפלא הזה.

וכמ"ש, כי חפץ חסד הוא. כי הוא, הבינה, חפץ בזיווג הגדול להשפיע חסדים, ואינה חפצה שהי' תרד מאויר שלה, ולהשפיע אור החכמה. וזהו אשר מצח דא"א, נקרא מצח הרצון, כי הדינים שבי' שעלתה שם, ניתקנו למסך המזווג את או"א עילאין מחמת הרצון, להשפיע לעולמות מאור החסדים, הנמשך מזיווג שאינו נפסק של או"א עילאין.

אמנם המצח של ז"א, בשעה שאינו מקבל ממצח דא"א, אין שם הזיווג הגדול דא"ו"א עילאין על הדינים של הי' שנכנסה באור הבינה, ונמצא שמסך הזה של י', משמש רק להעניש את הרשעים שחטאו, שלא ייהנו מאור החכמה. וע"כ נכנסה באור ומיעטה אותו לאויר.

בשעה שנגלו עוונות התחתונים ואינם ראויים לקבל אור החכמה, אז משמש המצח של המלך, להעלים מהם אור הזה, מכוח הי' שעלתה לאור אשר שם, ומיעטה אותו לאויר. הגבורה מתגברת בדיניה לדון הרשעים, ומתפשטת בצד שלה, שהדין התפשט להעלים האור מהרשעים, ולהענישם. במצח דעתיקא, שהוא א"א, ניתקן המסך הזה במצח שלו, כדי לזווג או"א עילאין בזיווג שאינו נפסק, וע"כ הי' שעלתה באור אשר שם, ונעשתה

ובהתעוררות הזו מתעוררים בעלי כנפיים, שמקבלים קולות העולם, וכולם נקראים אוזני ה'. יש הארת ג' מוחין חב"ד להשפעת החכמה. ויש הארת ב' מוחין חו"ב בלבד, להשפעת החסדים. ב' אוזניים הן או"א עילאין, המשפיעים חסדים בזיווג שלא נפסק, שהם הארת ב' מוחין. ונאמר, שכאשר הרצון נמצא, ואמא מניקה, שאמא עילאה מניקה אור החסדים לז"א, והארת עתיקא קדישא האירה, כי אור החסדים נמשך מהארת הכתר, עתיקא קדישא. אז מתעוררות הארת ב' מוחות, שאז נעשה זיווג מב' מוחין להשפעת חסדים לז"א. והארת או"א, זיווג או"א עילאין, וכל אלו הנקראים מוחות המלך, חו"ב, כי רק חו"ב נקראים מוחין המלך. אבל הדעת אינו בעיקרו, אלא ת"ת שעלה והכריע בין חו"ב, וע"כ אינו מוח גמור. וכשמתלהטים יחד, נקראים אוזני ה' מב' טעמים:

א. מתפילות ישראל, שהתפללו לגילוי אור החסדים והתקבלה תפילתם ונשפעו החסדים. וע"כ נקראים אוזניים, השומעים את התפילה.

ב. כי יש שם משפט. האם המסך, שעליו נעשה הזיווג, הוא טוב או רע. כי בקטנות הוא רע, שאז הוא מעניש את הרשעים. ובגדלות טוב, שכולו רחמים. ולפיכך הם נקראים אוזניים, מלשון מאזני משפט.

ובהתעוררות הזו, בעלי הכנפיים, המלאכים המקבלים קולות העולם, העלאת מ"ן, מתעוררים ע"י הזיווג דאו"א עילאין, להעלות שמה מ"ן.

תקכו הפנים של המלך, ז"א, הארת או"א והתפשטות שלהם על ג' נקודות חולם שורוק וחיריק. שמאירים בחולם, ומסבבים בשורוק, ולוהטים בחיריק, בראש הזה של המלך. ואז נמשך מהם עדות, הארת החכמה, המעידים במלך, ז"א. צורת המלך מכובדת מכל. בראש שורה חסד עליון וגבורה. הארת או"א מתחלקת. הארת אבא בשלושה אורות, הארת אמא בשני אורות. הרי חמישה אורות. חו"ג נכללים באור אחד. הרי שישה. מתעטר החסד ולוהט בשני אורות שהאירו. והם שמונה. והגבורה האירה באור אחד. הרי תשעה אורות. וכאשר כל האורות מתחברים יחד, הם נקראים צורת המלך. ואז כתוב, ה' כגיבור ייצא כאיש מלחמות יעיר קנאה. כי אין הארת החכמה נמשכת אלא בגבורה.

האורות דבינה עילאה, שיצאה מראש דאו"א, שהוא או"א, נשלמת בג' נקודות, חולם שורוק וחיריק. תחילה יוצאת החולם, עליות המלכות לבינה, שאז מתחלקת הבינה לשני חצאים, ז"ת דבינה שנקראים אמא או ישו"ת. כו"ח, שנשארו במדרגה, ניתקנו לגי"ר, חב"ד, אע"פ שיש בהם רק אור דחסדים. ונקראים אבא או או"א עילאין. וכן התחלקו ז"ת דבינה, הנקראות אמא, לכו"ח

תקכד החוטם של המלך הקדוש, ז"א, הוא תיקון הפרצוף, כאשר הגבורות מתפשטות ומתאחדות יחד. אלו הגבורות מתאחדות ויוצאות בגבורה אחת. וכשהדינים מתעוררים ויוצאים, כל אחד מצד שלו, מתבשמים בעשן המזבח. ואז כתוב, וירח ה' את ריח הניחות. ומשונה חוטם דעתיקא, דאו"א, שאינו צריך לעשן המזבח, כי ארך אפיים נקרא לגמרי, והארת החו"ס נקראת חוטם שלו. וע"ז העיר דוד המלך, תהילה לדוד.

החוטם, קו אמצעי המייחד ב' הקווים, ב' העיניים. כי ב' פעמים חב"ד יש בראש:

א. ב' אוזניים ומצח, חב"ד דאו"א עילאין, שהחכמה נעלמת בהם,

ב. ב' עיניים וחוטם, חב"ד דישו"ת, שבהם מתגלה החכמה ע"י קו האמצעי, חוטם.

קו האמצעי נושא לב' מיני דינים של מסך דחיריק, דינים דצ"א ודצ"ב. יש בו גם דינים שבקו שמאל, העליון שלו, ודינים שבעליון מוכרחים להיות בתחתון. ונמצא שיש בו ג' מיני דינים: דינים עליונים דקו שמאל מנקודת השורוק, ב' מיני דינים דמסך דנקודת החיריק. וכשמתאחדים יחד, נשלם כוחו של קו האמצעי להכריע ולייחד ב' הקווים. ומייחדם נעשה קו האמצעי, הנקרא חוטם, ומגלה החכמה. אמנם כשמתאחדים יחד, עולים כולם לגבורה עליונה, לדינים דקו שמאל, ומתבשמים שמה. אלו הדינים, נכללו בגבורה דקו שמאל, ומשם יוצאים ופועלים. ואם מתקלקל ייחודם ופועלים בפירוד, אין להם תיקון אלא ע"י עשן המזבח, העולה מהקורבנות, כי עשן הקורבן כולל האיחוד של ג' מיני גבורות, שכל אחד יוצא לצד שלו ואינם מאוחדים, ועשן המזבח מאחד אותם שוב. ואז כתוב, וירח ה' את ריח הניחות. שמתגלה החכמה, הנקראת ריח.

וזה בחוטם דז"א, ששם מתגלה החכמה דישו"ת, שחכמה זו אינה מתגלה, אלא ע"י תיקון הדינים, ריח. ואינה חכמה ממש, אלא בינה שחזרה להיות חכמה. אבל בחוטם דאו"א, אינו צריך לתיקונים, כי בו מאיר חכמה ממש שלו, הנקרא חו"ס. ונקרא חוטם, מלשון גבול וסיום. כמ"ש, ותהילתי אחטום לך. אחטום מלשון חתימה, כמו אחתום, שמסיים ההארה, שנקראת תהילה, מלשון הכתוב, בהילו גרו עלי ראשי. והארת החוטם מכונה תהילה.

תקכה האוזניים של המלך, הם, כאשר הרצון נמצא, ואמא מניקה אור החסדים לז"א, והארת עתיקא קדישא האירה, מתעוררות הארת ב' מוחות, והארת או"א, וכל אלו הנקראים מוחות המלך, ומתלהטים יחד. וכשמתלהטים יחד, נקראים אוזני ה'. כי התקבלה תפילותיהם של ישראל. ואז נמצא התעוררות לטוב ולרע.

התעברה והולידה והוציאה חמישה אורות, כח"ב תו"מ דאמא, שהיא ישו"ת, על סדר ג' הנקודות חולם שורוק חיריק.

מאלו חמישה אורות נחקקו חמישים שערים על אורות רבים. שהם כח"ב תו"מ, שכל אחת נכללה מע"ס, חמישים הם. וכנגדם מ"ט (49) פנים טהור ומ"ט פנים טמא בתורה. נשאר אחד, שאינו בחשבון, שער הני'. ואחד הזה האיר את הכול. שהוא השביל דאבא, שהוא משה, שגם לו לא נמסר שער הני'. ואור דאבא, אור הג', נשאר תלוי, עד שהאיר אור אמא, נשאר תלוי גם לאחר יציאת ה"י מאויר דאמא. כי באבא אין ה"י יוצאת מאויר שלו לעולם. כאשר או"א מתחברים יחד ומתלבשים במלך, ז"א, הם נקראים, שפתי המלך. אבא התלבש בשפה עליונה, ואמא בשפה תחתונה. ומשום זה, גוזר דברי אמת.

תקכט בשפתיים דז"א תלוי פתחון הפה. פה, משום שדעת גנוז בפה המלך, שנקרא ת"ת, ז"א, כי הדעת הוא התפשטות של ת"ת, ז"א, שזהו ז"א שעלה ונעשה קו אמצעי לייחד או"א. שכל האוצרות וכל הצבעים התאחדו בדעת, להיותו קו האמצעי. ודעת ההוא גנוז בפה. וממלא כל החדרים והמסדרונות, שהתפשט בחג"ת נה"י דז"א, שחג"ת נקראים חדרים ונה"י מסדרונות. וכשמתעורר האור של הדעת ויוצא, אז נקרא פה ה'. והשפתיים, שהם ב' אורות של או"א, בשעה שנפגשים באור של הדעת, מתחברים על ידו יחד, והדברים נחתכים באמת, בחכמה בתבונה ובדעת. ואז כל דברי הקב"ה נחתכים באלו חב"ד.

תקל חב"ד מאירים בראש ז"א, בבחינת אמא, ומשם מתפשטים ומתעטרים בגופו דז"א. וכשמתחברים חב"ד בעטרה אחת, הם חיך המלך, הנמצא בתחילת הגוף. ונקרא מתיקות המלך. וע"ז כתוב, טעמו וראו כי טוב ה'. כי חוש הטעם הוא בחיך. ובחיך הזה תלויים כל אלו השליטים ושרים של המלך. שכתוב, וברוח פיו כל צבאם.

תקלא בחיך הזה נמצא שלמות הכול, וכל האותיות הנמצאות בהם. ד' אותיות אחה"ע הן ממוצא הגרון. א', האור דעתיקא קדישא, הסתום מכל הסתומים, כתר. ח', אור החכמה, שאינה נמצאת ואינה מושגת, כי נסתמה במו"ס דא"א ואינה נמשכת לפרצופי אצילות, כמ"ש, לא ידע אנוש ערכה. אות ה', אור אמא, בינה החוזרת להיות חכמה, שכל החכמה שבפרצופי אצילות ממנה באה, המאירה ונמשכת ויוצאת ומשקה את כל, ומניקה את הבנים, זו"ן, עד שמגיע משחת קודש הזה וממלא את הצדיק, יסוד, שמתחבר בנוקבא התחתונה, המלכות, המתברכת ממנו, ואינם נפרדים.

ושפע דאמא הוא לבן מתוך אדום, שהשמאל, אדום, כלול בימין, לבן, כמ"ש, הר המור גבעת

באורות נ"ר, שנשארו במדרגה, בו"ק. ולבינה ותו"מ שנפלו למדרגת ז"א.

ביציאת נקודת החולם, שהיא עליית המלכות לבינה, התחלקה בינה עילאה לשתי מדרגות, לאבא, ג"ר דבינה, ולאמא, ז"ת דבינה. אבא ניתקן בג"ר, ג' אורות חב"ד. ונקראים ג"כ או"א עילאין. אמא בבי' כלים כו"ח עם ב' אורות נ"ר, שלא ניתקנה בג"ר, מחמת שצריכה לאור החכמה. והיא נקראת ג"כ ישו"ת. וזה החולם.

אח"כ יוצאת השורוק, שהיא ירידת המלכות מבינה למקומה עצמה, שבינה ותו"מ שנפלו מאמא, חוזרים ועולים ומתחברים במדרגת אמא, ונשלמה בחמישה כלים כו"ח ובינה ותו"מ, ובחמישה אורות נרנח"י. אמנם הבינה ותו"מ שעלו, לא התחברו בכו"ח לגמרי. אך כו"ח שנשארו במדרגה, ניתקנו לקו ימין, חסד. ובינה ותו"מ שנפלו וחזרו, ניתקנו לקו שמאל, גבורה, והשליטה לקו שמאל. ואז יצאה נקודת השורוק, והחזירה בינה ותו"מ למדרגתם, וניתקנו לקו שמאל, גבורה, וכו"ח לקו ימין, חסד, אבל בשליטת אור השמאל. ואור הימין, חסד, נעלם משם. וזה השורוק.

אח"כ יוצאת החיריק, שהיא ביאת קו האמצעי, המייחד ב' הקווים חו"ג זה בזה, ומקיים הארת שניהם, אח"כ מתעטר החסד, ע"י הכרעת קו האמצעי, ומתפשט בבי' אורות, בקו ימין, חסד, ובקו שמאל, גבורה. כלומר, בכוח קו האמצעי. ובזה יש ב' בחינות:

א. אחר שהתייחדו, מאיר רק קו ימין, חסד.

ב. אחר שהתייחדו, מאיר אור השמאל בהתלבשות הימין, כלומר שאח"כ מתעטר פעם ב', והגבורה, אור קו השמאל, מאירה בהארתה ע"י התלבשות בחסד. וזה נקודת החיריק.

וכשמתחברים כל האורות הללו יחד, נקראים צורת המלך.

תקכז השפתיים של המלך. כשהאיר אור אבא, או"א עילאין, האיר בשלושה אורות:

א. חכמה, אור חסד עליון.

ב. בינה, אור מוח המלך.

ג. דעת, שעלתה ה"י באויר, היה תלוי ועומד, עד שהאיר אור אמא, ישו"ת, שבה חזרה ויצאה ה"י מאויר, וחזר האור למקומו, והאירו חמישה אורות בחמישה כלים.

תקכח ממה האירה אמא? מהמלכות שעלתה למקום בינה, ניתקנו ב' יסודות. כי התערבו זו בזו, והמלכות שקיבלה צורת בינה, נעשתה יסוד הבינה שבאבא. ומצורת המלכות עצמה, נעשתה יסוד החכמה דאבא, הנקרא שביל. והתדבק בו כזכר בנוקבא, שהוא שער הני' (50). ושביל חכמה דאבא, האיר בנתיב בינה דאבא, והבינה שבאבא

וכולם אחד. ואז הוא שורה בתוכם, כמ"ש, אלוקים ניצב בעדת אל בקרב אלוקים ישפוט. ולפיכך נמשלו הדינים לאש: כמו האש, כשהוא מתוקן בכלים המתאימים, ממנו המאור והבישול, וכשאינו מתוקן, הוא משחית את כל. כך הם הדינים.

תקלז וכשהדינים אינם מיתקנים למטה, כביכול, כך הוא למעלה, שכל התיקונים אינם מסודרים כך. כי אמא מסתלקת מעל הבנים, זו"ן, והבנים אינם יונקים, והיסוד אינו שופך אל הנוקבא, המלכות, וכל הדינים מתעוררים, ונחש החזק שולט. כביכול, תיקוני המלך הסתלקו מחמת הדין. כיוון שנוקבא לא התברכה, והצדיק, יסוד, אינו מקבל בשבילה, ונחש החזק שולט. או לעולם, היונק מהם.

תקלח כל אלו התיקונים רבי שמעון גילה, כדי שלא יבוא בביזיון לעוה"ב. עתה צריכים להתגלות בשביל החברים, כי הם יודעים ומבינים הדברים, והרי צריכים לדעת אותם, שכתוב, וידעתם כי אני ה'. וכתוב, וידעו כי אני ה'. והרי הדברים התיישבו בליבנו. אשרי חלקינו בעוה"ז ובעוה"ב.

תקלט ראיתי אותו בחלום, ושאלתי, כי יי של שם הויה היא חכמה. למה ה' של הויה היא בינה? אמר לי, כתוב, ונהר יוצא מעדן להשקות את הגן. הנהר היוצא מעדן זהו בינה, היוצא מעדן, שהוא חכמה. ומשום זה נהר ההוא, יי סתומה בתוכו, החכמה, והיי פושטת אור של הבינה למעלה, ימין, ולמטה, שמאל, זה ד'. ואח"כ הוציאה הבינה בן תחתיה, שהוא ו', קו האמצעי, ונעשתה כעין זה ה'. ומשום זה הוא י"ה, חו"ב. ואח"כ הולידה והוציאה את בן ההוא ושמה אותו לפניו. ומשום זה הוא, יה"ו, כי הו' ישבה לפניו שתניק אותו. ועל כך לומדים, ה' הייתה מתחילה ד', וכשהתחבר עימה זכר, חכמה, התעברה מבן אחד, ונקראת ה'. ואח"כ הולידה והוציאה הו' מחוץ לה, שהוא בן ההוא, ושמה אותו לפניו. וע"ז כתוב, ונהר יוצא מעדן, שהוא בינה, היוצאת מחכמה, שנקראת עדן, ממנה יצאה, כדי להשקות את הגן, המלכות, להניק אותו.

תקמ אחזתי את ידו ונישקתי אותו בידו. אני בעידון הזה נערת, בכיתי וצחקתי, ועברו שלושה ימים שלא אכלתי כלום, אחד מטעם השמחה, ואחד, שלא זכיתי לראותו פעם אחר. ועכ"ז בו התקשרתי תמיד, כי כאשר הלכה מאירה לי, אני רואה צורתו המתעוררת לפניי. אשרי הם הצדיקים בעוה"ז ובעוה"ב, עליהם כתוב, אך צדיקים יודו לשמך יישובו ישרים את פניך.

הלבונה. כתוב על אמא, מור אדום ולבונה לבן. ע', אור של ע' (70) פנים, הניזונים מרוח היוצא מהפה, ע' שמות של הקב"ה, ז"א, שכנגדם בארץ, כתוב, כל הנפש לבית יעקב הבאה מצריימה שבעים. כי יעקב אילן בארץ, כנגד ז"א, וע' נפש שלו הם ע' ענפים של האילן.

תקלב מאלו ד' אותיות אחה"ע, מאירים ארבע אותיות גיכ"ק, ממוצא החיך. מאי של אחה"ע מאירה הגי של גיכ"ק, שהיא שכר טוב לצדיקים, שנקרא גמול, כלומר גימל, וע"ז כתוב, אז תתענג על ה'.

מאות ח' של אחה"ע מאירה ה"י של גיכ"ק, חכמה, וכולה נסתמה ב"י, סתומה מכל צדדיה, שאין בתוכה לבן, ומשום זה לא נמצא החכמה, שכתוב, ולא תימצא בארץ החיים.

מאות ה' של אחה"ע מאירה כ' של גיכ"ק, אור ושמן המשחה, שנשפך מאמא למקום שנקרא קרן. ונקרא קרן היובל, כי קרן מלכות, ויובל בינה. מלכות, שמקבלת שפע הבינה, נקראת קרן היובל. וזהו מלכות דוד. ומשום זה אין משיחה למלכים, אלא באות כפ.

תקלג מעי של אחה"ע מאירה הקי של גיכ"ק. כמו שהעי שבעים, שיש בה ז"ס חגיית נהי"מ, שבכל אחת ע"ס, כך קי מאה, כי יש בה גם חב"ד, שלמות של הע"ס. משום זה בחיך נמצא שלמות הכול. וכל מי שיודע סוד הזה ונהר בו, אשרי חלקו.

תקלד הגוף של המלך התפשטות ספירת ת"ת, שבו מתחברים הצבעים לבן ואדום, ב' קווים ימין ושמאל, והגוף קו האמצעי המייחדם. זרועות המלך אורות חו"ג, ב' קווים ימין ושמאל, שהגוף הוא קו האמצעי המייחדם. מעיו, פנימיות, מיתקנים בדעת, הנכנס בראש ומכריע בין ב' הקווים חו"ב, ומתפשט לפנימיות ובתוך הגוף, ת"ת.

תקלה השוקיים מתאחדים בשני אורות, נו"ה. השוקיים ושתי כליות מתחברים במקום אחד. כי שתי כליות ג"כ נו"ה, ששם מתקבץ כל המשחה, וכל השמן של הגוף. ומשם נמשכת כל שמן משחת קודש ליסוד עולם, ליסוד ממקום שנקרא עולם, והוא נו"ה. ע"כ ה' צבאות שמו, כי נו"ה צבאות.

תקלו כל התיקונים באים להתחבר בנוקבא, עד יסוד מקבל כל השמן משחת קודש, ושופכו אל הנוקבא, מלכות, ומתברכת ממנו, בשעה שהדינים מיתקנים למטה ומיתקנים למעלה, וכל התיקונים של המלך, שהם השם הקדוש, בחדווה בשלמות,

ובכל אשר אמרתי אליכם תשמרו

לכם שום דבר רע. תישמרו, משמירה ונטירה שלי בלבד. ושם אלוהים אחרים לא תזכירו. פירוש

תקמא ובכל אשר אמרתי אליכם תישמרו. שהרבייתי לכם על דבר עבודתי, תישמרו, שלא יגיע

תקמג) התורה כולה היא השם של הקב"ה. ומי שעוסק בה, כאילו עוסק בשם הקדוש, משום שהתורה כולה שם אחד קדוש הוא, שם עליון, שם הכולל שאר השמות. ומי שגורע אות אחת ממנה, כאילו עשה פגם בשם הקדוש. ושם אלוהים אחרים לא תזכירו. אל תוסיף על התורה, ואל תגרע ממנה. שעושה פגם בשם הקדוש, ומחזק את אלוהים אחרים. ושם אלוהים אחרים, זה מי שעוסק בספרים אחרים, שאינם מצד התורה. לא יישמע על פיך. שאסור אפילו להזכירם וללמוד מהם טעם. וכש"כ, טעם על התורה.

אחר על, ושם אלוהים אחרים לא תזכירו, אל תסובבו שתיפלו בין העמים בארץ אחרת, ויקוים בכס מה שכתוב, ועבדת שם אלוהים אחרים. **תקמב**) ובכל אשר אמרתי אליכם תישמרו. שמע עמי ואעידה בך. לא יהיה בך אל זר. אנוכי ה' אלוקיך המעלך מארץ מצרים. מקראות אלו אמר דוד ברוח הקדוש, ויש להסתכל בהם. שמע עמי, בכמה מקומות הזהירה התורה לאדם, בכמה מקומות הקב"ה מזהיר באדם, והכול לתועלת האדם, כדי שישמור מצוות התורה, שכל מי שישמור דרכי התורה, ועוסק בה, כמי שעוסק בשם הקדוש.

כל איש ישראל שנימול צריך להיראות

[כל בר ישראל דאתגזר בעי לאתחזאה]

תקמד) מי שאינו שומר את חג המצות, כמי שאינו שומר אמונת הקב"ה, משום שבו אחוז שמו הקדוש העליון. כתוב, שלוש פעמים בשנה ייראה, משום שבהם תלויה האמונה, שהוא ג' קווים, שהמלכות, שנקראת אמונה, נבנית מהם. **תקמה**) ייראה כל זכורך אל פני האדון ה'. כל זכורך, משום שמקבלים ברכה ממעיין של הנחל, יסוד. כל איש ישראל שנימול, צריך להיראות לפני המלך הקדוש, משום שמקבל ברכה מהמעייין של הנחל. כמ"ש, כברכת ה' אלוקיך אשר נתן לך. אל פני האדון ה', יסוד, שמשם נשפעות הברכות, ומקבלים הברכות. אשרי חלקם של ישראל משאר העמים.

עכו"ם שהתערבו עימהם, כשהיו אוכלים הקורבנות והיו שמחים, ראו אלו עובדי עכו"ם, שהיו דומים בצורתם לצורת הכותל, שהיו עצובים. השגיתו בהם. שהכול מברכים והם אינם מברכים. באו ואמרו הדבר אל הב"ד, באו ושאלו אותם: אימרו, זה שאכלתם, החלק שלכם מאיזה קורבן היה? לא היה בידיהם, כלומר שלא ידעו להשיב. בדקו, ומצאו שהם עובדי עכו"ם, והרגו אותם. אמרו, ברוך הרחמן שהציל את עמו. כי ודאי אין הברכה שורה אלא בישראל, זרע קדוש, בני אמונה, בני אמת. ובשנה ההיא נמצאו ברכות בעולם בשלמות. פתחו ואמרו, אך צדיקים יודו לשמך.

תקמו) פעם אחת עלו ישראל לירושלים לחוג את החג, והתערבו עכו"ם עימהם. ובשנה ההיא לא נמצאו ברכות בעולם. באו ושאלו את רב המנונא סבא. אמר להם, האם ראיתם בתחילה סימן לזה, שהעלייה לא הייתה לרצון? אמרו לו, ראינו סימן, כשחזרנו משם, היו כל הדרכים נסתמים ממים, וענו וחושך היה נמצא, שלא יכלו ללכת ולחזור כל אלו שעלו שמה. ועוד, בשעה שבאנו להיראות, חשכו פני השמיים ורגזו. אמר להם, או שיש ביניכם אנשים שלא נימולו, או עובדי עכו"ם עלו עימכם. כי בשעה ההיא אינם מתברכים חוץ מבני ישראל שנימולו, ובאות קדוש הזה מסתכל הקב"ה, ומברך אותם. **תקמוז**) לשנה האחרת עלו, ועלו אלו עובדי

תקמח) בזכות ישראל נימולים, נכנעים אויביהם תחתיהם, ויורשים את נחלתם. כתוב, ייראה כל זכורך, זכרים הנימולים. כתוב, כי אוריג גויים מפניך והרחבתי את גבולך. שבזכות המילה, הקב"ה, שיש בו דין ורחמים, עוקר דיירים ממקומם, שהם האויבים, ומשיב דיירים למקומם, שהם ישראל. ומשום זה, ייראה כל זכורך את פני האדון ה'. הקב"ה, ת"ת, שיש בו דין ורחמים, וע"כ עוקר דיירים ומשיב דיירים. האדון, כמ"ש, הנה האדון ה' צבאות מסעף פונה במעצצה, עוקר דיירים. ויצא חוטר מגזע ישי, משיב דיירים. והכול אחד, שהדין והרחמים פועלים ביחד, ועוקר דיירים ומשיב דיירים כאחד. יש אדון, ת"ת, ויש אדון, יסוד, והכול תלוי באחד, מלכות, הנקראת אדני.

הקב"ה נקרא אדני

תקמט) אדני, שבמילואו, אלף דלת נון יוד, נקרא הקב"ה, ז"א, ולא הויה. ושנקרא כמו שנכתב, אדני. והוא מראות אלוקים, המלכות. מראות כתוב

לשון רבים, שכולל ג"כ שלמות הכול, יוד הא ואו הא, שהוא ז"א. מראות, האם לשם הויה או לשם אדני? אלא הוא אלף דלת נון יוד, ששניהם נקראו

תקנ) לפעמים נקראים העליונים בשם התחתונים, ולפעמים נקראים התחתונים בשם העליונים. וע"כ כתוב, האדון ה', בשם העליון, ז"א, שהוא אדני, שהוא שם התחתון, מלכות.

בו. מלכות נקרא ככותבו, וז"א לא נקרא ככותבו בשם הויה, וע"כ נקרא בשם אדני. ועל כך מראות אלוקים כתוב, שהוא לשון רבים, כי כולל ז"א ומלכות. ומטעם זה, נקראים שניהם גם בשם אדון.

נשיקין

יישקני מנשיקות פיהו, כדי להדביק רוח ברוח. הארת החסדים, רוח, שבשפה עליונה, או"א עילאין. ושפה תחתונה, הארת חכמה דישו"ת, המשלימה הרוח של שפה עליונה, שיהיה בבחינת ג"ר כמו באו"א עצמם. כי טובים דודיך מיין, מיינה של תורה, כי מתוך שמאיר שם גם שפה תחתונה, שהוא הארת חכמה מישו"ת, הנקראת יין, נעשו טובים דודיך, שהוא הרוח משפה עליונה, כי ע"י זה נעשו החסדים בבחינת ג"ר. וזה שאומרת השכינה בזיווג דנשיקין, כי טובים דודיך מיין.

תקנד) ויישק יעקב לרחל, ויישא את קולו, ויבד. כשהיה בהתדבקות הרוח בה, לא היה יכול הלב לסבול, ובכה. כתוב, ויישקהו, ויבכו. משום שלא התדבק בו רוח כלל וע"י כתוב, ונעדרות נשיקות שונא. מי שנושק באהבה, מתדבק רוחו ברוחו, בדבקות האהבה. ומי שאינו נושק באהבה, אינו בדבקות, אלא ונעדרות, הוא עוביות, כי לא דבוק רוחו בנשיקה, ולא מתדבק בה כלל. משום זה כתוב, יישקני מנשיקות פיהו, שהוא דבקות רוח ברוח.

תקנה) כל זמן שהקב"ה הולך בישראל, מתדבק רוח ברוח. וע"י כתוב, ואתם הדבקים בה, בכל אלו אופני הדבקות, ואינם נפרדים זה מזה. בשעה שנאמר, הנה אנוכי שולח מלאך לפניך, ידע משה שזהו פרישה מישראל. אמר, אם אין פניך הולכים אל תעלנו מזה.

תקנו) כתוב למעלה מזה, ראשית ביכורי אדמתך תביא בית ה' אלוקיך, לא תבשל גדי בחלב אימו. לא לערב דבר תחתון בעליון, שלא יינק הצד שבחוץ מהצד שבפנים. זה שבחוץ, הגדי, הוא מצד הטומאה. וזה שבפנים, אימו, היא מצד הקדושה. אימו כנ"י, המלכות, הנקראת אם. כי התפשטות המלכות היא עד הקליפות, כמ"ש, ורגליה יורדות מוות. בחלב אימו, שלא יינק מצד הזה מי שאינו צריך.

תקנא) הנה אנוכי שולח מלאך. אמרה כנ"י, השכינה, יישקני מנשיקות פיהו. יאהבני, היה צריך לומר, ולא יישקני. אלא נשיקות הוא התדבקות רוח ברוח, שמשום זה נשיקה היא בפה, כי הפה המוצץ והמקור של הרוח. וע"כ הנשיקין הן בפה באהבה, ודבקים רוח ברוח, שאינם מתפרדים זה מזה.

תקנב) וע"כ, מי שיוצא נשמתו בנשיקה, מתדבק ברוח של הקב"ה, ברוח שאינו נפרד ממנו, וזהו שנקרא נשיקה. וע"כ אמרה כנ"י, יישקני מנשיקות פיהו, כדי להדביק רוח ברוח, שלא ייפרדו זה מזה.

תקנג) כי טובים דודיך מיין. מיין של תורה. המוחין דז"א נקרא תורה, והמוחין של הארת חכמה נקראים יין. ויין ישמח לבב אנוש, כתוב על יינה של תורה. וע"י כתוב, כי טובים דודיך מיין. שטובים לשמחת הלב, מיין, המשמח אותי יותר מכל.

הנשיקין הן בשפתיים. ובשפתיים יש ב' בחינות: א. שפה עליונה, או"א עילאין, המשפיעים שמה אוריא דכיא, שהוא אור החסדים, הנקרא רוח, בזיווג שלא נפסק לעולם. ובהם אין יוצא הי מאויר שלהם.

ב. שפה תחתונה, ישו"ת, שבהם יוצא הי מאויר שלהם, וחזרו להיות אור החכמה, ומשפיעים שמה הארת חכמה.

ואע"פ שהארת החסדים דאו"א עילאין הוא ג"ר ממש, עכ"י ז"א צריך להארת חכמה, ואור החסדים דאו"א אצלו רק בחינת ו"ק בלי ראש, משום החיסרון של הארת החכמה. אמנם אחר שז"א מקבל המוחין דישו"ת, הארת חכמה, אז נעשים אצלו החסדים דאו"א בחינת ג"ר ממש, כמו שהם באו"א עילאין עצמם. כי עתה גם הוא נשלם בהארת חכמה ואין בו פגם, כמו או"א עילאין. והארת החסדים שלהם חשובים יותר מהארת החכמה שבישו"ת, להיותם עליונים מהם והמשפיעים שלהם.

הנה אנוכי שולח מלאך

המלאך, שהוא חיצוניות. אמר משה, הרי קיבלתי ביטחון ממך, שלא תיפרד ממנו, שבזכות מצוות

תקנז) הנה אנוכי שולח מלאך לפניך. ונמצאו ישראל שהם פנימיות ודבקים בה, נמסרים תחת

שם כתוב, ושלחתי לפניך מלאך וגירשתי את הכנעני, כי לא אעלה בקרבך.

תקסז מתי השיב משה? בזמן שאמר, ושלחתי לפניך מלאך, שאח"כ כתוב, כי לא אעלה בקרבך. וכאן כתוב, כי ילך מלאכי לפניך, סתם ואינו מפרש הדבר, שיאמר, כי לא אעלה בקרבך. וע"כ כתוב כאן, כי אם שמוע תשמע בקולו ועשית כל אשר אדבר, ואינתי את אויבך וצרתני את צורריך. שהכול תלוי בה'. ואין כאן פירוד, וע"כ לא השיב כאן משה.

תקסא ואם תאמר שבשני הפסוקים הוא מלאך ממש בפירוד, עכ"ז משה לא השיב עליהם, משום שלא היה לו מקום, כי גם על הכתוב, ושלחתי לפניך מלאך, לא השיב משה תכף, אלא בזמן שכתוב, אם אין פניך הולכים תעלנו מזה, שהשיב זה על מה שכתוב, פניי ילכו והניחותי לך. כי אז היה לו מקום להשיב. כלל הכול, משה לא רצה במלאך, כי כתוב, ויאמר אם נא מצאתי חן בעיניך אדני, ילך נא אדני בקרבני.

לא תבשל גדי בחלב אימו

אשרי הם ישראל מכל העמים עכו"ם, שריבונם קרא עליהם, ובך בחר ה' להיות לו לעם סגולה. וכתוב, כי עם קדוש אתה לה' אלוקיך. וכתוב, בנים אתם לה' אלוקיכם.

תקסו בשעה שמעשיהם של ישראל אינם טובים, כתוב, עמי נוגשיו מעולל ונשים משלו בו. כל מי שאוכל מאכל של בשר ושל חלב בשעה אחת, או בסעודה אחת, שהם מתחברים יחד, כמו שאוכל בשר בחלב ביחד. ארבעים יום נראה גדי מקולס בעורו, שנצלה כולו כאחת ביחד עם ראשו, לאלו של מעלה, וחבורה של הטומאה מתקרבת עימו, וגורם לעורר בעולם דינים שאינם קדושים.

תקסז ואם הוליד בן בימים האלו, משאילים לו נשמה מצד האחר, שאינה צריכה לו, כי מטמאת אותו. וכתוב, והתקדשתם והייתם קדושים, ולא תטמאו את נפשותיכם. הבא לטמא מטמאים אותו, שכתוב, ונטמאתם במ חסר א', שהיא טומאה אטומה יותר מכל הטומאות, שאין לו רשות להיטהר כמו שאר מיני טומאות שמטהרות. ועוד שמפחד מחיות רעות כי נראה בעיניהם כמו גדי ויכולות להזיק, כי הצלם של אדם עבר ממנו.

תקסח רבי ייסא התיר לאכול תרנגול בגבינה או בחלב. אמר רבי שמעון אסור לך. שאיש אינו צריך לתת פתח למינים הרעים. לך לך אומרים לנזיר, סביב סביב, אל הכרם לא תקרב. ודאי הוא אסור לך, כי יש בו חומרת השחיטה כמו בבהמה.

ביכורים לא תתערב חיצוניות בפנימיות. ודאי אם אין פניך הולכים, אל תעלנו מזה. ובמה ייוודע איפוא כי מצאתי חן בעיניך אני ועמך. ולא ישאל, שכתוב הזה בפרשת תישא, כי אין מוקדם ומאוחר בתורה.

תקנח דבר זה לא אמר הקב"ה אלא מאהבת ישראל, ולהתרצות עימהם. בדומה למלך שהיה רוצה ללכת עם בנו, ולא רצה לעזוב אותו. בא בנו, והיה מתיירא לבקש את המלך שילך עימו. הקדים המלך ואמר, הרי שר צבא פלוני ילך עימך לשמורך בדרך. ואח"כ אמר, הישמר לך ממנו, כי אינו אדם שלם. אמר בנו, אי"כ, או שאני אשב פה, או שאתה תלך עימי ולא אפרד ממך. כך הקב"ה, בתחילה אמר, הנה אנוכי שולח מלאך לפניך לשמורך בדרך. ואח"כ אמר, הישמר מפניו. בו בשעה אמר משה, אם אין פניך הולכים אל תעלנו מזה.

תקנט במקום הזה, כשאמר הקב"ה, הנה אנוכי שולח מלאך, לא אמר משה משהו, ולא השיב דבר כנגדו, משום שכאן לא נמצא פירוד מה', כי לא נשלח המלאך אלא לשמירה. משא"כ

תקסב לא תבשל גדי בחלב אימו. גדי מס"א, שלא יינק מהשכינה. בחלב האם היה צריך לומר, מהו אימו? כנ"י, המלכות, היא אינה אימו של צד הטומאה, כי כנ"י אמא הקדושה, בחלקם של ישראל התאחדה, שכתוב, כי חלק ה' עמו.

תקסג אמא, המלכות, התאחדה להם למעלה לצד של הקדושה ולצד של הטומאה, אחד לימין, ואחד לשמאל, שבכל צד יש ימין ושמאל. וכולם תלויים באם הזו, שהיא אמא הקדושה, המלכות, ונאחזים בה.

תקסד נאחזים בה בשעה שאם הזו יונקת מצד האחר, והמקדש נטמא, ונחש החזק מתחיל להיגלות, אז יונק הגדי מחלב אימו והדינים מתעוררים. וע"כ ישראל מקדימים ומביאים ביכורים, ובשעה שמביאים אותם, צריכים לומר, ולפתוח בלבן, ארמי אובד אבי, שרצה בכשפיו האלו לשלוט על יעקב ועל זרע הקדוש. ולא ניתנו בידו, ולא נמסרו ישראל לצד הזה. וע"כ מעבירים בזה כוח הנחש, והגדי לא יוכל לינוק מחלב אימו. וע"כ כתוב, ראשית ביכורי אדמתך תביא, לא תבשל גדי בחלב אימו, שלא יינק צד הזה מחלב אימו, המלכות, שלא ייטמא המקדש, ולא יתעוררו הדינים.

תקסה משום זה, לא יאכלו בשר בחלב כל זרע הקדוש, וכל מי שבא מצד הקדוש, כדי שלא לתת מקום למי שאינו צריך, כי במעשה תלוי הדבר, שצריכים מעשה למטה כדי לעורר למעלה.

חבלו אותו. ורשע ההוא, בשעה שהמלכות הוסרה ממנו, ועם חיות השדה היה מגורו, הוסר צלם פניו ממנו. ומיום ההוא לא נראה צלמו כצלם האדם, וכל בהמה שבאה, נראה לה שהוא צלם של מינה, ונקבה שלה, והיו כולם באים עליו. והרבה פעמים היו אוכלים אותו חיות השדה, לולא שנגזר עליו אותו עונש, כמ"ש, והוא במלכים יתקלס. משום זה כולם יתקלסו בו כל זמן ההוא.

תקעא כתוב, ומקצת ימים עשרה נראה מראיהם טוב ובריאי בשר מכל הילדים האוכלים את פת בג המלך. נראה מראיהם טוב, שצלם ריבונם לא הוסר מהם, ומאחרים הוסר. משום שלא נגעלו בגיעולי מאכלם.

ומי שמתיר זה, כתוב בו, ותשקו את הנזירים יין, כי מי שמתיר זה מתיר זה. שהפגם הנעשה למעלה, אחד בהם. וכתוב, לא תאכלו כל תועבה. כל בא לכלול הכול.

תקסט במה זכו דניאל, חנניא, מישאל ועזריה, שניצלו מנסיונות האלו, אלא משום שלא נטמאו במאכלם. כתוב, וישם דניאל על ליבו, אשר לא יתגאל בפת בג המלך. המאכל של רשע נבוכדנצר היה בשר בחלב, וגבינה עם בשר, חוץ ממאכלים אחרים. וזה עלה על שולחנו בכל יום.

תקע ודניאל שנשמר מזה, כשהשליכו אותו לבור האריות, היה שלם בצלם ריבונו, ולא השתנה צלמו לצלם אחר, וע"כ יראו האריות ממנו, ולא

ואל משה אמר עלה אל ה'

יסוד. וכתוב, הנה דם הברית, אשר כרת ה' עימכם. **תקעה** וניגש משה לבדו אל ה'. אשרי חלקו של משה, שהוא לבדו זכה, מה שלא זכה אדם אחר. ישראל זכו עתה, מה שלא זכו עד שעה ההיא. ובשעה ההיא התקיימו בקיום עליון קדוש. ובשעה ההיא התבשרו, שיהיה ביניהם מקדש. כמ"ש, ועשו לי מקדש ושכנתי בתוכם.

תקעו ויראו את אלוקי ישראל, ותחת רגליו כמעשה לבנת הספיר. זאת קומתך דמותה לתמר. כמה חביבה כנ"י לפני הקב"ה, שאינה נפרדת ממנו, כתמר הזה שהזכר אינו פורש מהנקבה לעולם, ואינם עולים זה בלא זה, כך כנ"י אינה נפרדת מן הקב"ה.

תקעז בשעה שנדב ואביהוא ושבעים זקנים ראו, כתוב, ויראו את אלוקי ישראל, שהתגלתה עליהם השכינה. את, שכתוב את אלוקי, מורה שהוא מרחוק. את, כולל מה שיש בתוכו. שראו מה שיש בפנימיות השכינה.

תקעה כתוב, היא החיה אשר ראיתי בנהר כבר. מי היא חיה הזו? חיה קטנה, המלכות, וחיה עליונה, בחג"ת מחזה ולמעלה דז"א. וחיה קטנה שבקטנות, שהיא חיה בעולם היצירה.

תקעב ואל משה אמר. השכינה אמרה. עלה אל ה', כמ"ש, ומשה עלה אל האלוקים. כדי להקים עימם ברית, משום שנפרעו, מה שלא יצאו ממצרים, שאז נימולו ולא נפרעו, וכאן כבר נפרעו ונכנסו באות ברית, שכתוב, שם שם לו חוק ומשפט, שפירושו מילה ופריעה, ושם ניסהו באות הקדוש שהתגלה בהם. וכאן התקיים בהם ע"י משה כריתת הברית, שכתוב, וייקח משה את הדם ויזרוק על העם.

תקעג וחצי הדם זרק על המזבח. לא כתוב במזבח, כי מזבח מלכות, וכריתת הברית ביסוד. על המזבח רומז ליסוד שממעל המלכות. והשתחויתם מרחוק, כמ"ש, מרחוק ה' נראה לי. וכתוב, ותיתצב אחותו מרחוק. שעמדה הלבנה, המלכות, במיעוטה, וע"כ כתוב, והשתחויתם מרחוק. ובה בשעה זכו ישראל יותר בחלק הקדוש, וכריתת ברית קודש בהקב"ה.

תקעד ואל משה אמר, עלה אל ה'. אמרה לו השכינה, הסתלק למעלה, כי אני וישראל נשתתף יחד בשלמות על ידך, מה שלא היה כן עד עתה. כתוב, וייקח משה חצי הדם וישם באגנות, שחילק אותו לשניים, כדרך שעושים בכריתת ברית, חצי הדם זרק על העם, וחצי הדם זרק על המזבח,

ואל אצילי בני ישראל

תקפא ואפילו ישראל בשעה ההיא היו כשרים ונקשרה בהם השכינה. וברית הזו וכל התורה, בזמן אחד היו, שהיו להם אז הארה מכל התורה. וישראל כשעה ההיא לא ראו לעולם. ולעת"ל, עתיד הקב"ה להתגלות על בניו, ויראו כולם כבודו עין בעין, כמ"ש, כי עין בעין יראו בשוב ה' ציון, וכתוב, ונגלה כבוד ה' וראו כל בשר יחדיו.

תקפ ואל אצילי בני ישראל. זהו נדב ואביהוא. לא שלח ידו, שהעלה אותם לדין לאחר זמן, ולא נענשו כאן. זהו לשבחם שכתוב, ויאכלו וישתו, שזנו עיניהם מאור הזה. אכילה ודאית אכלו וזנו את עצמם מאור הזה. וכאן נקשרו למעלה, שהמשיכו האור מלמטה למעלה, ולא היה בזה חטא, אם לא שסרו מהדרך לאח"כ.